

# CLUBBLAD WSV OLAT

30<sup>e</sup> jaargang ♦ no 6 ♦ juni 2004

TPG Post

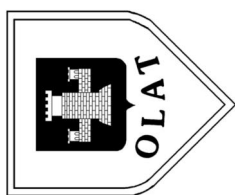
Port betaald

Port payé

Pays-Bas

Indien onbestelbaar  
5691 WC 27

# OLAT NIEUWS



**WANDELSPORTVERENIGING OLLANDSE LANGE AFSTAND TIPPELAARS**  
Opgericht 23 november 1967  
Lid van de KNBLO-Wandelsportorganisatie Nederland  
Aangesloten bij NBWB-KNAU-NFV (IVV)

**Voorzitter:**  
 Marinus van Roosmalen  
 Hoge Vonderstraat 7  
 5492 CH St.-Oedenrode  
 ☎/ Fax 0413-475467  
 e-mail: mvroosmalen@tridodsl.nl  
 #

**Vice-voorzitter:**  
 Theo Tromp  
 Daelenbroek 32  
 6002 VN Weert  
 ☎ 0495-450325  
 e-mail: m.h.tromp@hccnet.nl  
*Internet web-postmaster:*  
 www.wandel-olat.org  
 #

**Secretaris:**  
 Kees van Vessem  
 Diepmeerven 112  
 5646 HC Eindhoven  
 ☎040-2110413  
 e-mail: keestrus.v.vessem@12move.nl  
 #

**Penningmeester:**  
 Jos van den Bersselaar  
 Postbus 6155  
 5600 HD Eindhoven  
 ☎040-2524404  
 e-mail: j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl  
 #

**Notuliste Bestuursvergadering**  
 Mariet Ahlers

**Bestuursleden:**  
 Toon van Wordragen  
 J. v. Stolbergstraat 10  
 6006 ZM Weert  
 ☎0495-537775  
 e-mail: toon.van.wordragen@hetnet.nl  
 #

Ad Verbakel  
 Past. Bogaertsstr. 12  
 5469 EZ Keldonk  
 ☎ 0413-212161  
 adverbakel@zonnet.nl  
 #

Paul Canters  
 Verdilaan 3  
 5707 RG Helmond  
 ☎06-16885375 of 0492-550154  
 paul.canters@hetnet.nl  
 #

Joop Wesseling  
 De Turfkamp 6  
 5258 EN Berlicum  
 ☎ 073-5033322  
 wesseling.j@inter.NL.net  
 #

**Banknummer OLAT:**  
 13.82.11.736  
**Gironummer OLAT:**  
 17.75.156  
 t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

**ERELEDEN van w.s.v. OLAT**  
**Theo Tromp, Jan van de Ven, Piet Knoester,  
 Hein Lenders en Marinus van Roosmalen**  
 -♦-  
**DRAGER VAN DE CORNELIS VAN MONTFORT TROFEE**  
**Jan van de Ven, Piet Knoester en Theo Tromp.**

**inhoud OLAT-Nieuws juni 2004**

**Voorwoord:** Marinus van Roosmalen ..... 4  
**Mededelingen van het bestuur:** Theo Tromp..... 5  
**Ledenadministratie:** mutaties door Nellie Leijssen ..... 6  
**Verjaardagen** .....  
**Op weg naar Santiago de Compostela:** Marca en Evert (Margriet) ..... 7  
**OLAT-Wandelpaden:** Theo Tromp ..... 9  
**Initiatiefgroepen:** Wandelen op Dinsdag door Truus van Vessem ..... 7  
 Zomerprogramma 2004 wandelen op dinsdag ..... 11  
 Wandelcafé programma 2004.....  
**Commissies:** .....  
**Clubreizen:** programma 2004..... 12  
 Een verloren zoon: Henk de Bont.....  
**Clubkampioenschap** stand en programma ..... 13  
 Sectie Lange Afstand .....  
 LPS: Agenda snelwandelen.....  
 100 mijl Engeland .....  
 15 uur van Loon op Zand: Klaas Bakker .....  
 De Nacht van Loon in estafettevorm: Sjef Koolen ..... 15  
 Mergellandroute: Klaas Bakker ..... 16  
 Kennedymars Hilversum: Ernst Westerhoff.....  
 Wandelen en wat ik zoal tegenkom (5): Christiaan Koehler ..... 18  
 Reis naar 'Down Under': Peter van de Ven ..... 20  
 Ronde van Zuid-Limburg: Constant Dedel ..... 23  
 Een bijzondere wandelaar: Peter van de Ven ..... 25  
 Coast to Coast walk: Piet Jansens.....  
 Met het oog op: Henri Floor en Coos Verburg ..... 28  
 La Roche-en-Ardenne: Ad van Asten ..... 30

**Voorkaft: 'Wandelaars op de Tangoriro' foto: Ingrid de Reus**  
 Verder foto's van: Ingrid de Reus (Tangoriro), Diny Veldhorst (Waimango),  
 Henri Floor, Piet Jansens, Christiaan, Nico van den Berg (clubreis), Marinus en  
 Ad.

Tekstvakken overgenomen of verwijzing of mening naar teksten in diverse bladen of internet.

**LEDEN VAN VERDIENSTE:**  
 Jan Cortenbach, Tonny en Bert de Boer, Antoon Stoop, Mariet Ahlers,  
 Henk Plasman, Ad van Asten, Ben van der Velden en Ad Verbakel

<p><b><u>Ledenadministratie:</u></b>          Theo Tromp          Daelenbroek 32          6002 VN Weert          ☎ 0495 - 450 325  <b><u>Clubreizen:</u></b>          Toon van Wordragen          gironr. 70.68.01          t.n.v. OLAT-clubreizen          Weert.</p>	<p><b><u>Startbureau:</u></b>          Jos van den Bersselaar          ☎ 040 -2524404  <b><u>Boetiek:</u></b>          Mia Dielesen/Francien vd Laar          ☎ 040-2552742/0499-471298  <b><u>Parkoersen:</u></b>          Ad Verbakel          ☎0413-212161  <b><u>OLAT-verzorging: Algemeen</u></b>          Willem Schoonhen          ☎ 040 - 2420422</p>	<p><b><u>Nijmegen</u></b>  <b><u>Vierdaagse verzorging:</u></b>    <b><u>Overnachting Vierdaagse</u></b>          Hein Lenders          ☎06-12074473          giro: 2608214    <b><u>OLAT-Wandelpaden:</u></b>          Theo Tromp</p>	<p><b><u>Redactie OLAT-Nieuws:</u></b>          Margriet Fischer          Peter van de Ven          Ad van Asten          Lupinelaan 27          5691 WC Son en Breugel          ☎0499-473767 (ook fax)  <u>a.h.van.asten@hccnet.nl</u>  <b><u>Verzending OLAT-Nieuws</u></b>          Nellie Leijssen          Corrie Tiersma</p>
--	---	--	--

## OLAT COMMISSIES

### **Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:**

Paul Canters, bestuursafg.  
Mariet Ahlers, wedstrijdsecr.  
☎06-24175221  
e-mail: paul.canters@hetnet.nl  
Hulstbosakker 47  
5625 VS EINDHOVEN  
e-mail: OLAT-LPS@zonnet.nl  
Henk Plasman  
Hans de Vries  
Theo Tromp



### **Clubblad OLAT-Nieuws:**

Ad van Asten, coördinatie  
☎0499-473767

Lupinelaan 27  
5691 WC SON  
a.h.van.asten@hccnet.nl  
a.asten1@chello.nl  
Peter van de Ven  
Margriet Fischer

Joop Wesseling, bestuursafg.



### **Clubreizen:**

Toon van Wordragen  
☎0495 - 537775  
Jul. van Stolbergstraat 10  
6006 ZM Weert  
e-mail:  
toon.van.wordragen@hetnet.nl  
Simon Willems  
Jan Hendrix  
Theo Bouwmans



### **Kempische Wandeldagen**

Joop Wesseling, voorzitter.  
Mia Dielesen  
☎040 - 2552742  
Diephuisstraat 24  
5652 PA Eindhoven  
e-mail:  
m.dielesenbeerens@chello.nl  
Hein Lenders  
Jos van den Bersselaar  
Ad Verbakel  
Toon van Wordragen  
Jacques Smits



### **Wandelen op Dinsdag**

Truus van Vessem  
☎ 040-2110413

### **Redactie en Samenstelling:**

Ad van Asten, Peter van de Ven, Margriet Fischer.

### **Druk: A.L.J. Niëns, Weert**

### **Inleveren Kopij:**

**Voor 17 juni 2004** voor plaatsing in ons  
**Vakantienummer.**

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x per jaar.

e-mail: a.h.van.asten@hccnet.nl

Post: Lupinelaan 27 5691 WC Son

juni 2004  
JAARGANG 30, NR. 6



## **Koninklijke onderscheiding**

29 April was een heugelijke dag. Toen werd duidelijk dat het Hare Majesteit had behaagd om Theo Tromp te benoemen tot Lid in de Orde van Oranje Nassau. Pas nu weet ik wat er van je verlangd wordt om in aanmerking te komen voor zo'n onderscheiding. Medio april vorig jaar, om precies te zijn, kwam de procedure op gang tijdens een kop koffie bij Lies Wesseling thuis. Zij stelde mij voor om maar eens iets op papier te zetten over wat Theo zoal in de loop der jaren heeft betekend voor de wandelsport en voor OLAT in het bijzonder. Zo gezegd zo gedaan. Ik ben er eens ingedoken en kwam tot de ontdekking dat hij vele functies heeft doorlopen zo niet bijna allemaal, behalve het voorzitterschap van OLAT daarin ben ik hem niet tegen gekomen. Ook zijn militaire functies kwamen ter sprake, maar uiteindelijk heeft zijn inzet voor het vrijwilligerswerk in de wandelsport hem toch deze koninklijke benoeming opgeleverd.

We kunnen ons Theo voorstellen als een missionaris in de wandelsport, hij trekt de wereld in en promoot en verkondigt de wandelingen. Hij is vice-voorzitter van OLAT, zit in het bestuur van de Sectie Lange Afstand van de KNBLO-NL, is Account manager bij diezelfde bond en hij is actief bezig aan het nieuwe Airbornewandelpad Market Garden .

Theo je mag deze onderscheiding met trots dragen voor je inzet voor de wandelsport. En wij hopen met z'n allen dat je nog lang op deze manier de wandelsport mag blijven behartigen .



**Tot de volgende maand,  
Marinus van Roosmalen, voorzitter**

**MEDEWERKERSDAG 2004**

Zoals de laatste jaren gebruikelijk is, organiseren we ook dit jaar een dag speciaal voor degenen, die zich hebben ingezet voor onze vereniging. Dit zijn leden en niet-leden die zich als vrijwilliger hebben ingezet in de periode 2003/2004 tijdens onze evenementen of op andere wijze, zoals verzorging, inschrijfbureau, jurylid, markeerders, maandblad, pijlers en ontpijlers, vierdaagse verzorging e.d.

Al deze mensen ontvangen in deze maand (juni) een uitnodigingsbrief met een aanmeldstrook. Noteer deze alvast in je agenda. Mocht je eind juni nog geen brief ontvangen hebben neem dan even contact op met Theo Tromp.

**Zaterdag 11 september 2004**

09.00-09.30 uur verzamelen in Eersel parkeren bij Stadhuis (Eikenburg)  
09.30 uur Korte wandeling door Eersel over de Markt naar het Streekmuseum  
10.00-11.00 uur Bezoek aan het streekmuseum  
11.00 -13.00 uur Smokkelaartocht met een bus en een gids  
13.00 uur Kop soep met broodje  
13.15 uur Rondleiding Bakkerij Museum en de korenmolen  
16.30 uur Steppengras 3 gangenmenu te Luyksgestel  
18.30 uur Vervoer van Luyksgestel naar Eersel.

**VIERDAAGSEN APELDOORN en NIJMEGEN**

*Tijdens deze twee Vierdaagsen zijn elk jaar weer vele OLAT-leden aanwezig en het is al vele jaren een traditie om de deelname van deze Vierdaagse in ons OLAT-Nieuws te vermelden. Daarvoor vragen we uw medewerking:*

**Apeldoorn**

Tijdens alle wandeldagen in Apeldoorn zal er een eenvoudige verzorgingspost van OLAT aanwezig zijn, waar OLAT-leden herkenbaar of op vertoon van hun lidmaatschapkaart elke dag gratis een kop soep, thee of koffie krijgen. Deze post zal uitgevoerd worden met de herkenbare OLAT-(clubreizen)aanhanger door Conny Nakken en Johan Berkhof met natuurlijk het spandoek van de Kempische Wandeldagen. Op deze post kun je tevens doorgeven voor de hoeveelste maal je deelneemt, dat kan ook op de maandagmiddag bij Theo Tromp

**Nijmegen**

Volgens traditie zal bij de OLAT-vlag Theo Tromp weer aanwezig zijn op de Wedren in Nijmegen, daar kun je van 12.00 tot 16.00 uur doorgeven voor de hoeveelste keer je deelneemt. Verder kan dat natuurlijk ook gebeuren door je meldingskaart of een briefje af te geven op de OLAT-verzorgingsposten onderweg of natuurlijk in De Ganzenheuvel.

**Helpen op de OLAT-Verzorgingsposten in Nijmegen**

Je was te laat met inschrijven voor de Vierdaagse, je bent geblesseerd en kunt dit jaar niet meedoen of je wilt de sfeer proeven als verzorger tijdens de Nijmeegse Vierdaagse.

Meld je dan aan bij Martin van der Velden, telefoon 0413-379939 of via de email [kanyaka@wanadoo.nl](mailto:kanyaka@wanadoo.nl) en kom meehelpen in een leuk team. We kunnen nog een paar handjes gebruiken. Doe het nu.

**30<sup>e</sup> Houffalize – Plombières 120 kilometer**

Ja we waren erbij, de eerste Plombières – Houffalize een wandeltocht van 95 km van Plombières naar Houffalize om daar deel te nemen aan een Herdenkingstocht van 15 km.

I.v.m. de verkiezingen in België op zondag gaf men in dat jaar de deelnemers de mogelijkheid om aansluitend de 15 kilometer af te leggen. Vanaf dat moment was de 110 kilometer van Plombières naar Houffalize geboren. Om het jaar wisselt de wandelrichting. Eens in de tien jaar is de tocht 10 km langer, dan wordt de Amerikaanse Begraafplaats aangedaan. Midden in de nacht gaat men dwars door het bos. Een keten van lampjes zie je dan daar doorheen slingeren.

In het verleden namen er wel een kleine 1000 wandelaars aan deel, nu zal het aantal zo rond de 300 zijn, maar daarom niet minder sfeervol. Onderweg de verlichte kerststallen, waarvan er zoveel in België staan. Vele malen is OLAT met één of meerdere busjes naar deze tocht gereden om hieraan deel te nemen. Ik wil bekijken of hiervoor in dit speciale jaar voldoende belangstelling is.

Het ligt dan in de bedoeling gezamenlijk naar Plombières te gaan en vandaar met de bus naar Houffalize om dan weer terug te wandelen. Een kleine OLAT-verzorging zal onderweg aanwezig zijn. De tocht wordt in groepen



30	Jos van den Bersselaar	Eindhoven	7	Jacques van Griethuijzen	Hazerswoude
<b>juli</b>				Astrid van Hulsel	Rosmalen
2	Ria Vredembregt	Zwijndrecht		Gerard Sellmeijer	Tilburg
	Inger Havinga Drost	Zeist		Jan Rodenburg	Sint Oedenrode
	Maria Stortelder	Maarheeze	8	Ton van de Heuvel	Eindhoven
3	Huub Raymakers	Oss	9	Grada Schilder	Deurne
	Noor Wijkman	Eindhoven		Marian Post	Utrecht
	Renate Bissels	Tilburg	10	Frances Rouppe van der Voort	Eindhoven
	Jos Scheepers	Weert	11	Ad Koertjes	Zevenaar
	Theo van Hamond	Sint Oedenrode	12	Ed Nieuwendijk	Oisterwijk
4	Peer van Ool	Veldhoven		Bert Timmermans	Veghel
	Gerrit Legierse	Mierlo		Tiny Nouwens	Nuenen
5	Jan Wasscher	Geldrop		Wim Bakker	Dinteloord
6	Henk Boorsma	Maarheeze	13	Theo van de Ven	Boekel
	Nellie de Roy-Boorsma	Helmond		Martine Wooning Vrolijk	Berkel en Rodenrijs
	Tonny van Woensel	O-W-Middelbeers	14	Jan van de Heuvel	Eindhoven
	Mario Morren	Sint Michielsgestel		Herman Wooning	Berkel en Rodenrijs

## Op weg naar Santiago de Compostela:

### Pelgrimsdagboek: Marca en Evert

Voor wekelijkse update zie website: [http://members.chello.nl/a.asten1/extr\\_nieuws.htm](http://members.chello.nl/a.asten1/extr_nieuws.htm)



#### Dinant: 6-4-2004

De start op zaterdag 27 maart 2004 vanuit de St.Jan in 's-Hertogenbosch is goed verlopen. Een kaarsje opgestoken voor een goede reis. Het Pelgrimspad dat we volgden heeft ons een mooi en gevarieerd aanbod van de natuur in Nederland laten zien, waarbij voornamelijk het Brabantse stuk. Campina, Strabrechtse en de Lieropse en Somerse heide indruk gemaakt hebben.

Het Limburgse gedeelte was iets minder mooi, maar toch ook de moeite waard. Het prachtige weer heeft zeker in ons voordeel gewerkt. Onderweg hebben we goede overnachtingsadressen gehad zoals bij onze collega-wandelaar Sjef Koolen en bij een familielid van Evert waar we gratis mochten slapen, eten en douchen. Ook bij Nancy Buckx was

het goed overnachten.

Hugo Prinsen heeft ons in Valkenswaard begeleid en Theo Klanke kwam ons tegemoet. Bij Theo heerlijke koffie met broodjes gehad. Daarna met zijn vieren tot de Somerse weg en daar gingen we met zijn tweetjes verder.

In Limburg hebben we de wandelstokken kunnen uitproberen en ook in België kwamen ze al goed van pas. Ondertussen hebben we de poncho ook al moeten gebruiken, maar het weer lijkt nu toch wat beter te worden.

In Dinant konden we in L'Abbaye de Leffe slapen en eten. Weer eens wat anders om bij de paters te zijn en we werden er ook zeer hartelijk ontvangen.

Het begin was erg zwaar, we zijn allebei een beetje geblieserd en moeten nog wennen aan de rugzak.

#### Chalons-en-Champagne: 13-4-2004

Vanuit Dinant hebben we de GR654 opgepakt. Het was meteen flink klimmen en dalen in een schitterende natuur. Uren zonder een mens of bewoonde wereld te zien en ook om in uren tijd nauwelijks kilometers af te leggen. Het was schitterend mooi, maar door de regen en niet goed onderhouden paden (dichtgegroeid, versperingen etc) vonden we beiden dat het onverantwoord was om deze route te blijven volgen. We zijn daarom vanuit Hastiere direct naar Givet in Frankrijk afgezakt en lopen via landweggetjes naar Chalons-en-Champagne. We hebben hier heel mooie vergezichten over gigantische graanvelden en dorpjes.

We hebben inmiddels al behoorlijk wat aan overtollige bagage (samen plm.4,5 kg.) naar huis gestuurd en lopen nu veel meer ontspannen.

Met Pasen hadden we wel verwacht dat er in de kerken volop te doen zou zijn, maar dat viel tegen. Tot op heden is het erg moeilijk om aan stempels te komen. Het weer is nu droog en zonnig. Als het zo blijft gaan, mogen we niet mopperen.

In Chalons-en-Champagne houden we een rustdag, om wat cultuur op te snuiven en morgen weer met frisse moed aan het vervolg van onze tocht te beginnen.

#### Auxerre: 19-4-2004

Zo, er zijn weer een aantal dagen verstreken, waarin we schitterend weer hebben gehad, maar ook guur herfst-



weer. De graanvelden om ons heen worden de laatste dagen afgewisseld door bossen.

Vanaf Vitry-le-Francois worden we steeds meer als pelgrims herkend. Automobilisten die toeteren en zwaaien, mensen roepen: Saint-Jaques! Leuk om dit te ervaren, het geeft een steuntje in de rug.

In Vitry-le-Francois hebben we bij de nonnen geslapen in een luxe kamer met koelkast en kookplaat. Toch was het anders dan bij de paters in Dinant. Voor het eten moesten we zelf zorgen, maar daarvoor was er in plaatsje voldoende gelegenheid.

In Chaource kregen we via de pastorie een slaapplek in een soort kerkelijk jeugdhonk. Het was er niet luxe of echt schoon, maar we hadden onderdak en een bed. Er was zelfs wat te eten (koekjes, cup-a-soup, etc.) Het is elke dag weer zoeken naar een overnachtingsadres, maar tot op heden gaat het ons redelijk af.

Nog een paar dagen en dan bereiken we Vezelay. Daar schijnt het pelgrimsgebeuren nog meer te gaan leven.

#### **Bourges: 25-4-2004**

De eerste maand zit erop en we zijn nog even enthousiast als aan het begin van onze tocht. Het weer is nog steeds wisselvallig: de ene dag volop zon en de andere dag valt het water met bakken uit de hemel.

We zijn ondertussen Vezelay gepasseerd. Het was er erg toeristisch en je kon wel merken dat hier St.Jaques onder de mensen leeft. Toch vonden we beiden dat het te commercieel is allemaal.

Bij de Franciscanen vonden we onderdak, vreemd om met meerdere pelgrims bij elkaar te liggen, maar het is allemaal nog een beetje onwennig.

In Vezelay hebben we de route naar Bourges-Issoudur, van de St.Jacobsstichting, opgepakt en na 10 km ook weer snel verlaten. Het is natuurlijk schitterend om onder bomen in het bos te lopen, maar dat kan in Nederland ook. We misten vooral de ruimte/vrijheid om ons heen. We waren al te veel gewend aan de schitterende panorama's die we voorheen hadden over de dorpjes in de dalen en op de kleurrijke heuvels. We hebben besloten om onze eigen weg weer te gaan uitstippelen en genieten nu weer veel meer van onze tocht. Als dagelijks eindpunt moeten we wel de grotere plaatsen aanhouden, omdat het erg moeilijk is om onderdak te vinden. Toch lukt ons dat tot op heden redelijk en als we hulp nodig hebben komt die op de ene of andere manier steeds weer op onze weg. We hoorden dat wel van andere pelgrims, maar nu we het zelf meemaken geloven we het ook pas echt. Heel speciaal. We gaan dus vol goede moed verder.

#### **Limoges: 1-5-2004**

Alweer een week voorbij waarin we veel kilometers hebben gemaakt. Vaak noodgedwongen omdat er geen slaapplek te vinden was en we naar de volgende grote plaats moesten trekken. We hebben de afgelopen week 180 km in 5 dagen gelopen en dat bij zeer warm (zomers) zonnig weer en soms dagen met alleen maar regen.

We zijn toe aan een rustdag en nemen die in Limoges. We zijn blij dat we onderdak hebben gevonden want 1 mei is hier een feestdag en de meeste Fransen maken er een heel weekend van.

We hebben weer geweldig genoten van de natuur om ons heen. De heuvels aanvankelijk vooral begroeid met graan en koolzaad worden de laatste dagen steeds meer afgewisseld door bosrijke heuvels. De plaatsen die we aandoen zijn vaak netjes en goed onderhouden. Vooral Issoudun is een heel mooi en leuk plaatsje. Daar hebben we bij de nonnen 'les filles du Sacre Coeur' geslapen. Alles leek net te zijn verbouwd en opnieuw ingericht en we kregen een zeer goede avondmaaltijd en ontbijt voor een klein bedrag. Een aanrader voor andere pelgrims.

Bij Chateaux-roux hoorden we de hele dag alleen het geronk van vliegverkeer. Argenton-sur-Creuse is een leuk toeristisch plaatsje en in La Souterraine zien we ook de bronzen schelpen weer terug die we voor het eerst aantreffen in Vezelay. Ook ontmoeten we nu pelgrims die we ook al in Vezelay hadden getroffen.

Al met al was het een drukke, maar afwisselende en mooie week.

Het is tijd voor een rustdag, we gaan Limoges bekijken en beginnen dan met frisse moed aan de volgende week.

#### **Bouglon: 11-5-2004**

Na een heerlijke rust in Limoges weer volop er tegenaan op weg naar Chalus. Onderweg leuk met 2 medepelgrims gesproken en daarna weer ons eigen pad gekozen. In Chalus vonden we een heel leuk hotelletje tegen een speciaal pelgrimstarief. Het eten was goed en overdadig, de kamers wel primitief, maar na een mooie wandeltocht slaap je overal.

Het weer is inmiddels herfstachtig geworden en elke dag in regenpak met poncho op stap. Evert heeft ook wat last van misselijkheid, maar gelukkig blijkt dit niet erger te worden.

Via Thiviers en Perigueux, waar een hele mooie kathedraal staat en je gezellige winkelstraten tegenkomt, bereiken we Bergerac en Eymet. We hebben weer behoorlijk wat kilometers afgelegd en besluiten de volgende dag een kortere afstand te lopen.

Vanuit Eymet gaan we op weg naar Seyches via Miramont. Hier gaan we over de drukke weekmarkt naar de kerk om een stempel te halen. Natuurlijk hebben we veel bekijks. Toch wel leuk. Terwijl we op zoek zijn naar de juiste weg richting Seyches, worden we aangesproken door twee spontane Nederlanders. Ze hebben een huis op anderhalve kilometer van Seyches en ze bieden ons spontaan onderdak aan.

Dit slaan we niet af en we hoeven nog maar 6 kilometer te lopen en zijn dan bij hun woning. We worden gastvrij ontvangen. Evert helpt nog mee om de heg te snoeien, zodat alles er weer pico bello uitziet.

Na een heerlijke Hollandse maaltijd is het goed slapen. We laten hier nog wat kilo's aan bagage achter. Evert heeft zijn wandelschoenen vervangen en laat zijn oude schoenen achter. Mijn slaapzak blijft hier, omdat een la-

kenzak die we zelf hebben gemaakt praktischer is om mee te nemen. Deze gastvrije familie zal alles in september mee naar Nederland brengen.

Na een goed ontbijt gaan we op weg naar Marmande-en-Bouglon, waar we in een luxe chambre d'hotels terecht kunnen. Het weer is nu weer zomers en we genieten volop van de groene natuur en de kersenbloesems.

### Tot een volgende ontmoeting en groetjes van Evert en Marca

## OLAT WANDELPADEN:

**Theo Tromp**

Afgelopen periode vonden jullie weinig terug in het OLAT-Nieuws over de ontwikkelingen van de wandelpaden. Maar het heeft zeker niet stil gestaan.

Eerst even een paar geslaagden op de OLAT-wandelpaden:

### Hertog Hendrikpad

464.	Jacqueline Wiertma*	Geldrop	467	R. van der Heijden	Veghel
465.	Tymon Wiertma*	Geldrop (6 jaar)	468	L. van der Heijden	Veghel
466.	Danique Wiertma*	Geldrop (8 jaar)			

\*Moeder Jacqueline heeft met dochter en zoon deze route in 7 etappe's gewandeld, zij vonden het een mooie route.

### Graaf van Hornepad

68	Willemien Hietland	Aalten (2x maal)	69	Martin Bruil	Aalten
----	--------------------	------------------	----	--------------	--------

### Hertog Hendrikpad

Tijdens een overleg met markeerders van het Hertog Hendrikpad is ook het voorstel geopperd, om wijzigingen in de routes te gaan vermelden op de OLAT-site. Dit zal bekeken worden.

### Graaf van Hornepad

Door de voltooiing van de tunnel onder het spoor bij de Zuid-Willemsvaart kon de werkgroep daar de route aanpassen en is de lus via de 'hoge' brug niet meer nodig.

De route is op deze plek opnieuw gemarkeerd, maar ook op het oude gedeelte zullen nog de markeringen blijven. Van de Kazernelaan zullen de wandelaars nu lopen via de Uilenweg, het spoorviaduct over de Zuid-Willemsvaart vervolgens door de tunnel en komen even later op het oude tracé terecht.

### Peellandpad

Voor dit pad heeft zich een coördinator aangemeld, deze zal worden voorgesteld tijdens de bijeenkomst van de groep markeerders, die hopelijk nog in juni kan plaatsvinden.

### Grenslanpad vernieuwd (LAW 11)

Dit wandelpad zal worden doorgetrokken van Valkenswaard naar het Limburgse witte stadje Thorn. Hierbij zal het gedeeltelijk het nieuwe Airbornepad Market Garden en het Graaf van Hornepad volgen. De route zal met medewerking van OLAT worden gerealiseerd. OLAT-leden die zich willen ontfemen over dit gedeelte als markeerder gelieven zich bij mij melden (Theo Tromp).

## Airbornewandelpad Market Garden

We liggen op schema en hebben er het volste vertrouwen in dat het een prachtige wandelgids wordt. Door toezegging van het SRE (Samenwerkingverband Regio Eindhoven) zijn de informatieborden ook in deze regio rond. Ook de gemeenten Uden, Landerd, Overbetuwe zijn aan het kijken of zij alsnog het project zullen steunen en uit welk potje. We wachten af. De gemeente Arnhem doet in ieder geval mee en daar heb ik, als u dit leest een gesprek gehad over de invulling. Momenteel is er nog maar één plaats, die wel toestemming voor de routemarkering heeft gegeven, maar niet daadwerkelijk meedoet en dat is Heumen.

Wij zijn er trots op dat het voorwoord van de wandelgids wordt verzorgd door de ambassadeurs van Engeland en Amerika. Door medewerkers van het Nationaal Bevrijdingsmuseum 1944-1945 en het Airbornemuseum te Oosterbeek is de beschrijving van de operatie in de wandelgids verzorgd. Verder is er een variant gemaakt voor het traject Driel – Oosterbeek voor de periode dat de veerpont daar niet vaart. U weet dat u kunt intekenen voor de wandelgids. Van verschillende kanten krijgen we reacties. Een groep van NIVON-Nijmegen wil een dag meewandelen. Een basisschool uit Heeze wil de route met kinderen uit groep 8 gaan wandelen. Van het Wandelplatform LAW zal als vertegenwoordiger Piet Janssen meedoen met de inwandeling. De groen/witte markering van ons wandelpad is gedeponerd bij het Benelux merkenbureau en geaccepteerd.

### Lommel – Eindhoven

Voor het markeren van het traject van Lommel naar Eindhoven zoeken we nog enkele markeerders die dat gedeelte onder hun hoede willen nemen. Ook in het gebied rond Nijmegen wordt hulp op prijs gesteld.



## **Maandag 20 september 2004**

Er zal een mogelijkheid komen om op deze dag het traject mee te wandelen van Overasselt via Nijmegen naar Oosterhout. Deze deelnemers kunnen de presentatie van de wandelgids bijwonen in het Nationaal Bevrijdingsmuseum 1944-1945. Het busbedrijf Novio heeft haar Bevrijdingsbus "60 jaar bevrijding" beschikbaar gesteld deze dag.

Belangstellenden dienen zich z.s.m. op te geven, zodat gekeken kan worden hoe we het programma daarvoor gaan inpassen. Natuurlijk zal men op deze dag tegen een speciale prijs de nieuwe gids kunnen kopen.

## **Openingswandeling 17 t/m 21 september 2004**

De deelnemers van deze tocht zullen begin september het programma thuis ontvangen. Door afzeggingen zijn er nog enkele plaatsen voor de tocht vrij.

Ook begint het programma steeds meer vorm te krijgen.

### ***Vrijdag 17 september***

De deelnemers zullen vrijdag 17 september om 10.00 uur vertrekken met een touringcar of mogelijk oude legervoertuigen vanaf Stayokay Valkenswaard naar café 't Witte Paard om zich aan te sluiten bij de herdenking op het oorlogskerkhof aldaar. Hierna rijden ze door naar de brug van Lommel voor de officiële start van deze tocht.

### ***Zaterdag 18 september***

Op zaterdag wordt er een bezoek gebracht aan museum De Bevrijdende Vleugels te Best. Op dit moment wordt nog bekeken of de kranslegging en onthulling in Sint-Oedenrode aansluitend op de wandeling wordt gedaan of de volgende dag. Na een warm buffet en het gereed maken van de slaappleatsen vertrekken wij in de vooravond met een touringcar naar Eindhoven. Daar neemt men deel aan het bevrijdingsdefilé van het 18 septemberplein (19.35 uur) naar het Stadhuisplein, waar de vlam (20.40 uur) zal worden ontstoken. Na dit defilé worden de wandelaars met de touringcar teruggebracht naar Nijnsel voor de overnachting.

### ***Zondag 19 september***

Op de derde dag staat een lange etappe (63 km) op het programma, waarbij er echter een mogelijkheid is om in Grave (47 km) het laatste stuk per bus af te leggen. Rond 10.00 uur zullen de wandelaars een krans leggen bij het monument bij de Molen in Eerde en vervolgens zullen zij het programma van de herdenking van 11.00 tot 12.00 uur volgen in Veghel.

Hierna gaat men op pad naar Grave waar een rust bij de bunkers aan de brug wordt gehouden. Deze zullen opengesteld zijn en ook hier zal een krans gelegd worden. De overnachting is in Scouting groepsverblijf St. Wallrich in Overasselt.

### ***Maandag 20 september***

Vandaag bestaat de mogelijkheid om één dag mee te wandelen. De start is om 08.00 uur en is op dat tijdstip te bereiken met openbaar vervoer uit Eindhoven (05.45 of 06.08 uur). De wandelaars zullen in Groesbeek in het Nationaal Bevrijdingsmuseum 1944-1945 rond 11.30 uur worden ontvangen in de herdenkingskoepel met een broodje, waarna men het museum mag bezichtigen en waar de presentatie van de nieuwe wandelgids zal plaatsvinden in het museumcafé met uitzicht op de voormalige landingsvelden. Om 13.30 uur zal de tocht worden voortgezet naar de Canadese Begraafplaats, waar een krans gelegd zal worden. Dan gaat het via Beek en Nijmegen via de nieuwe fietsbrug naar Oosterhout. Hier vandaan gaan de deelnemers van de inwandeling terug met een touringcar naar Groesbeek waar zij zullen overnachten. 's Avonds wordt er een film gedraaid over de Slag bij Arnhem. Ondertussen worden de overigen met de bevrijdingsbus naar Nijmegen gebracht.

### ***Dinsdag 21 september***

De touringcar zal de wandelaars terugbrengen naar Oosterhout om daar verder te

VOOR U GELEZEN:

**TIELERWAARDWANDELROUTE**  
Een rondwandeling door de  
Betuwe.

Deze geel/blauw gemarkeerd  
rondwandeling heeft een  
lengte van 120 km.

Het nieuwe pad vervangt de  
oorspronkelijke Tieleraard-  
route en de Betuwse Kerk-  
dorpentocht en draagt de  
nieuwe naam:

Tieleraardroute.

*In grote lijnen loopt de route  
van Tiel naar het NS-station  
Culenburg, via Mariënwaerd  
en Beesd, de Linge volgend,  
naar Asperen en Leerdam.  
Vandaar verder over Heuke-  
lum, Gorinchem, (met variant  
Woudrichem Slot Loevestijn),  
Haaften, Waardenburg naar  
kasteel Neerijnen. Verder over  
Ophemert terug naar Tiel NS-  
station.*

*In de gids vindt men naast de  
routekaartjes ook informatie  
over de streek waarin men  
wandelt, over speciale gebou-  
wen en wordt verwezen naar  
de VVV's en overnachtings-  
adressen.*

*Te bestellen bij:*

*NWB-bondsbureau, Pieter-  
kerkhof 22 3512 JS te Utrecht.  
Tel 030-2319458*

*Het boekje kost 6,00 euro.*

**WandelActief**

*Sinds men tot de ontdekking  
is gekomen dat wandelen niet  
is voorbehouden aan actieve  
bejaarden trekt ook de jeugd  
met rugzak de natuur in. Niet  
alleen het buitenland is popu-  
lair bij de actieve wandelaars,  
maar ook Nederland. Met 8,2  
miljoen beoefenaars van de  
wandelsport is het zelfs lucra-  
tief om met een nieuw tijd-  
schrift op de markt te komen.  
Uitgever Sanoma speelt in op  
de trend en komt met het  
nieuwe wandeltijdschrift  
WandelActief dat 3,95 euro  
kost en 4x per jaar verschijnt  
en los verkrijgbaar is.*

gaan met hun wandeling. In Driel zal bij het Poolse monument een krans gelegd worden. Met de veerpont zal de tocht over de Nederrijn gemaakt worden om in Oosterbeek een bezoek te brengen aan het Airbornemuseum Hartenstein en de begraafplaats. Afgesloten wordt er in Arnhem nabij de brug. We weten nog niet precies hoe, want het gesprek met de gemeente Arnhem moet nog komen. De oorkonde en het T-shirtontwerp zijn van de hand van Roel Kerkhoff, die ook een aantal overzichtskaartjes in onze wandelgids zal verzorgen.

Tot zover het wandelwegennieuws en tot de volgende maal.  
De laatste update van de Nieuwsbrief vindt u elders in ons clubblad.

## INITIATIEFGROEPEN:

### HET WANDELCAFE 2004

Het wandelcafé voortaan op de 3<sup>e</sup> woensdag van de maand.



Woensdag 16 juni zaal Strandbad Nuenen, Enodedreef 3, 5674 TG NUENEN

19.00 uur start Wandeling van circa 7 kilometer onder leiding van Jo Willems  
20.45-21.45 uur onderwerp wandelreizen  
21.45-22.30 uur gezellig nababbelen

Woensdag 18 augustus bovenzaal café-zaal De Zwaan, Kapelstraat 23, 5591 HC HEEZE

19.00 uur start Wandeling met kompas van 7 kilometer Ben Pauw  
20.45-21.45 uur Lezing Sporen in de Natuur of Wandelschoenen/sokken en stokken  
21.45-22.30 uur gezellig nababbelen

Woensdag 15 september zaal Strandbad Nuenen, Enodedreef 3, 5674 TG NUENEN

19.00 uur start wandeling van 7 kilometer onder leiding van Jo Willems  
20.45-21.45 uur Lezing en Dia Tour Airborne Wandelpad Market Garden  
21.45-22.30 uur gezellig nababbelen

Woensdag 20 oktober Sluitingavond seizoen café-zaal De Zwaan, Kapelstraat 23, 5591 HC HEEZE

19.00 uur start zaklamp wandeling van 6 kilometer  
20.45-21.45 uur Dia La Palma een wandelparadijs  
21.45-22.30 uur gezellig nababbelen

### WANDELEN OP DINSDAG

Om de 14 dagen vertrekt er op dinsdag om 10.00 uur 's morgens een groep wandelaars van ± 30 á 35 mensen om met elkaar zo'n 20 km te wandelen.

Genietend van de natuur en wandelend in een leuk tempo brengen we met elkaar de dag door en zijn meestal

± 15.30 uur weer terug. Soms hebben we rond de middag een pleisterplaats. Zo niet, dan eten we het meegebrachte lunchpakketje op aan de rand van een ven of midden in het bos. Als we onderweg iets tegenkomen waar we bij stil kunnen staan b.v. een molen, een kijkhut of een mooi uitzichtpunt dan doen we dat.

Wie zin heeft om ook eens mee te doen hoeft zich niet aan te melden. Gewoon op tijd bij het vertrekpunt zijn is voldoende. Wel graag eten en drinken voor onderweg meenemen.

Kosten zijn er niet aan verbonden, behalve de evt. consumpties die gebruikt worden.

Vanzelfsprekend loopt iedereen voor eigen risico mee.

Tot ziens en veel wandelplezier.

Méer informatie? **Truus v. Vessem tel 040-2110413, Jos Scheepers tel 0495- 535848**

### Zomerprogramma 2004 wandelen op dinsdag

Datum	Route	Startpunt	Postcode	Plaats
22-jun	Nederheide	café de Kroon, Dorpsstraat 12	5761 BN	Bakel
6-jul	van Voerendaal naar Schin op Geul	café de Haas, Jeustraart 75, (bij station)	6367 EV	Voerendaal (L)
20-jul	Dennendijkse route	café Lommus, Vorstermansplein 24 a	5725 AM	Heusden (bij Asten)

### Jubileum Lingepad *Lange-Afstand-Wandelpad bestaat ruim 25 jaar*

Het Lingepad: het 98 km lange Lange-Afstand-Wandelpad (LAW 6-2) tussen Leerdam en Nijmegen, bestaat al ruim 25 jaar. Het pad is erg populair onder wandelaars. Inmiddels is de zesde druk van de bijbehorende routegids verschenen. Vooral in het voorjaar en vroege zomer is het fraai wandelen langs de Linge. Een prima moment dus voor een korte terugblik.

*Al in 1978 werd de Lingewandelweg, zoals de route toen heette, uitgestippeld door Corrie en Gerrit Overdijk, twee enthousiaste wandelaars uit Tiel. Het oorspronkelijke traject liep tussen Leerdam en Kesteren. De route was destijds niet gemarkeerd en de beschrijving bestond uit een eenvoudig stencil. In 1983 is de Lingewandelweg gecombineerd met het Midden-Betuwepad, dat van Kesteren naar Nijmegen liep.*

*In 1986 verscheen de eerste routegids van het Lingepad. De route is in het veld wit-rood gemarkeerd. In de gids wordt de route in twee richtingen beschreven. De routegids vertelt meer over de streek, historie en landschap. De routegids van het Lingepad (LAW 6-2) kost euro 12,20.*

'De toekomst van Roois verleden'

*In Rooi zijn 2 routes ontworpen die gebaseerd zijn op manuscripten van Cornelis Brock (1775-1834). In 1832 beschreef Brock de historie van St.-Oedenrode. Wim van Rooy maakte de wandelroute, die langs historische plekjes loopt. Het boekje is te koop bij VVV-Rooi en kost 1,50 euro*

3 aug.	Mispeleindroute	café Dorpszicht, Dorpsplein 2	5094 GJ	Lage Mierde
17 aug.	Cartierheide	camping ter Spegelt, Postelseweg 88	5521 RD	Eersel
31 aug.	Goorroute	café de Volmolen, Volmolen 1	5561 VH	Riethoven
14-sep	van Eindhoven naar Heeze	NS station, centrumzijde	5611 AC	Eindhoven
28-sep	het Rulse laarzenpad	manege Meulendijks, Strabrechtseheideweg 6	5591 TZ	Heeze
12 okt.	Buulder Aa route	café Boszicht, Past.Thijssenlaan 1	6029 RL	Sterksel
26 okt.	Achter 't Achtereind	pannenkoekhuis "de Clown", Valkenswaardseweg 31a	5595 XB	Leende

## COMMISSIES

### Clubreizen

#### Data clubreizen 2004

<b>Zaterdag 19 juni 2004</b>	GR 57	Bonnerue-Houffalize-Gouvy station
<b>Zaterdag 21 augustus 2004</b>	GR 573	Sart Lez Spa – Pepinster
<b>Weekend 25/26 september 2004</b>	Eifel JHB Gerolstein	Mürtenbach-Gerolstein, Gerolstein-Daun
<b>Zaterdag 23 oktober 2004</b>	GR 512	Diest - Houwaart

#### Reglement Clubreizen OLAT

Inschrijven minimaal een maand van tevoren met vermelding van tocht, aantal personen, opstapplaats en afstand door overmaking van het bedrag op **gironummer 70.68.01 t.n.v. w.s.v. OLAT te Weert**, onder vermelding van: datum clubreis en het aantal personen dat deelneemt en de gewenste opstapplaats.

Prijzen zijn onder voorbehoud.

<b>Kosten dagtocht:</b>	OLAT-leden	€17,50	<b>Kosten weekend:</b>	OLAT-leden	€50,00
	Niet-leden	€21,00		Niet-leden	€60,00

Na-inschrijvers kunnen alleen mee als er plaats vrij is.

Indien men op woensdag voor de tocht nog geen bericht heeft ontvangen, kan informatie worden gevraagd tot vrijdagavond bij Toon van Wordragen, telefonisch bereikbaar op ☎ 0495-537775

#### Afmelding op ☎ 0495-537775

Bij afmelding **tot uiterlijk 10 dagen voor de tocht** kan de betaling worden doorgeboekt naar de volgende tocht.

Op uw verzoek kan 't bedrag (minus €1,10) dan worden teruggestort. Bij afmelding binnen 10 dagen voor de tocht wordt niet meer terugbetaald of doorgeboekt.

#### Opstapplaatsen en -tijden:

Eindhoven NS (Fuutlaan) 7.25 uur

Weert NS 8.10 uur

En bij voldoende belangstelling ook in: Sint Oedenrode, Son, Leende, Veghel, Keldonk, Helmond, Someren en Nederweert.

**Tenslotte:** Zorg voor een geldig grensdocument. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kosten.

**Informatie en inschrijfadres:** Toon van Wordragen, Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert,

☎ 0495-537775

E-mail: [toon.van.wordragen@hetnet.nl](mailto:toon.van.wordragen@hetnet.nl)

## Een verloren zoon.....

### Door: Henk de Bont

Voor de eerste keer had ik me ingeschreven voor de eerste clubreis van dit jaar. De tocht op zaterdag 24 april ging van Hotton naar La Roche-en-Ardenne, een deel van de GR 57. De weergoden waren ons deze dag goed gezind. Het was fantastisch weer om te wandelen. Toen de bus arriveerde bij het station Eindhoven, werden we allemaal netjes ingecheckt door de chauffeur. Na een tussenstop in Weert, waar nog een aantal liefhebbers instapten, gingen we op weg naar de Ardennen. Onderweg ging de zon nog schuil achter een wolkendek, maar bij aankomst in Hotton liet zij zich van haar goede kant zien. Bij het startpunt werd de routeomschrijving uitgedeeld en in een mum van tijd waren allen vertrokken en op weg naar het eindpunt. Ook ondergetekende.

Ik moet zeggen dat Toon, Simon en Jan een prachtige route hadden uitgezet. Gewend zijnde aan de "uitgepijld" routes in

Nederland, dacht ik aan de routebeschrijving genoeg te hebben om het eindpunt te bereiken. Niets van dit alles. (Nog) niet gewend aan de rood-witte markeringen heb ik verschillende malen routewijzigingen gemist en daardoor behoorlijk wat tijd verloren. Het gevolg was dat ik het laatste gedeelte van de voorgeschreven route heb overgeslagen en geprobeerd om een lift te krijgen om alsnog op tijd in La Roche te geraken. Helaas zijn tegenwoordig de automobilisten er niet meer zo happig op een eenzame man op te pikken. Het gevolg was dat ik pas om 18.15 uur in La Roche arriveerde op het plein waar de bus zou staan. Het "Place du Bronze" stond vol met voertuigen, maar de bus die ons weer naar huis zou brengen, was in geen velden of wegen te bekennen. Even twijfelde ik nog of ik misschien te vroeg was, maar dat gevoel verdween alras met het verstrijken van de tijd. Door mijn late inschrijving, had ik ook geen in-

formatie over de vertrektijd en een eventueel "alarm"nummer, wat gebeld kon worden. Via het thuisfront heb ik Toon's privé-nummer laten bellen met de vraag waar de bus was gebleven. De vrouw van Toon vertelde dat deze al op weg naar huis was, maar ze zou onmiddellijk Toon bellen om hem te waarschuwen dat er nog een wandelaar in La Roche was achtergebleven. Door de "mobiele" wereld waarin we tegenwoordig leven kwam er al snel een reactie van Toon, die ook al op weg naar huis was, samen met Simon en Jan.

Dat OLAT de service hoog in het vaandel heeft staan werd nu weer eens bevestigd.

Onmiddellijk werd omgekeerd om mij op te pikken, wat natuurlijk wat tijd vergde. Daar La Roche een prachtig stadje is, was het voor mij ook geen straf om hier nog wat rond te dolen.

Na aankomst van het "reddingsteam" bleek wat er mis was gegaan. De chauffeur had mij, ondanks de checklist bij vertrek uit Eindhoven, niet gemist bij de terugkeer vanuit La Roche, waarvoor hij alsnog zijn excuus heeft aangeboden.

Al met al was het voor mij een lange dag geworden en arriveerde ik in Eindhoven om middernacht, moe maar voldaan.

Conclusie van dit verhaal: -voor een wandelaar: als je voor de eerste keer een dergelijk route loopt, ga dan niet alleen op weg.

-voor de organisatie: dubbelcheck het aantal deelnemers bij de retourreis.

Toon, Simon en Jan alsnog hartelijk bedankt voor jullie prima service. Het is voor mij een onvergetelijke dag geworden

## **LANGE AFSTAND PRESTATIE en SNELWANDELEN**

### **Stand Clubkampioenschap per 24 mei**

1	9250	Ernst Westerhoff	26	1355	Theo Tromp	51	385	Bert Timmermans
2	8775	Boetje Huliselan	27	1260	Ad Mollen	52	380	Wim Brooymans
3	5835	Klaas Bakker	28	1185	Herman Claude		380	Gerrit Legierse
4	5170	Hans de Vries	29	1140	Richard van der Pol		380	Wim Peters
5(1)	5075	Hanny Klumpkens		1140	Rob Keetlaer		380	Louis Vernie
6	4820	Theo Klanke	31	1130	Ad Verbakel	(10)	380	Caroline Dinnissen
7	3810	Hugo Prinsen	32	1040	Alfred Verkoelen	(10)	380	Anita Camp
8	3455	Henk Vink	33	1020	Marco Timmermans	(10)	380	Jan van Boerdonk
9	3080	Frits Mennen	34(3)	980	Reny Heymans		380	Wim Coolen
10	2965	Sjef Koolen	35	795	Co Tops		380	Cees Mol
11	2945	George v/d Boogerd	36	760	Theo Gijzen		380	Ad van Asten
12(2)	2915	Conny Raymakers	(4)	760	Mariet Douven-Mackus		380	Piet Bernaerts
	2915	Huub Raymakers	38	750	Paul Canters		380	Hans Bontekoe
14	2720	Wim van Gemert	(5)	750	Henny vd Haring		380	Ben Smeenk
15	2505	Ad Martens	40	650	Rolf Craanen		300	Hans Brongers
16	2335	Piet de Ruiter	41	630	Joop Krul	66	250	Ton van Dijk
17	2205	Ron Timmermans		630	Johan v/d Hoogenhoff	(13)	250	Jet v/d Bersselaar
18	2155	Frances Rouppe v/d Voort	43	525	Wim v/d Wittenboer	(13)	250	Doortje v/d Akker
19	2045	Mart Douven	44	515	Henk Plasman		250	Louis Claassen
20	1900	Pe Everaerst	45	500	Evert van Ampting	(13)	250	Lineke v/d Gaag
21	1780	Servee Derks	(6)	500	Jeannette v Boerdonk	(13)	250	Anja van Kempen
22	1660	Peter Koolen	(6)	500	Jans v Griethuizen	(13)	250	Margriet Fischer
23	1545	Erik Dikken	(6)	500	Marca Nelen		250	Tjeu v/d Kerkhof
24	1465	Ben Duin		500	Cees Punselie	74(18)	50	Inge Mol v. Egmond
25	1415	Cor vd Heijden	50(9)	425	Annelies Hellings			

### **Competitieprogramma 2004 OLAT-clubkampioenschap**

11-jun	Wijk bij Duurstede	Eur	100 km	300		
11-jun	Steenwijk	L.A.	80 km	380		
12-jun	Anna Paulowna	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur	
18-jun	Rijsbergen	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur	
19-jun	Gulpen	L.A.	70 km	250		
19-jun	A'dam-Leeuwarden	L.A.	150 km	475		
03-jul	Someren	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur	
5-aug	Geldrop	L.A.	110-80 km	500	en de afstand	
20-aug	Ooltgensplaat	L.A.	110 km	410		
21-aug	Melderslo	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur	
21-aug	Breda	L.A.	80 km	380		
21-aug	Lelystad	Eur	100-125 km	300-325		
4-sep	A'dam-Tilburg	L.A.	125 km	425		

10-sep	Etten Leur	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur
10-sep	Zeewolde	L.A.	110 km	410	bonus <18 uur
10-sep	Haaksbergen	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur
11-sep	Waalwijk	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur
17-sep	Bergeijk	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur
18-sep	N'megen-R'dam	L.A.	160 km	500	
24-sep	Leerdam	L.A.	80 km	380	bonus <13 uur
25-sep	Bennekom	Eur	100-125 km	300-325	

**Voor startlocaties, -tijden en andere voorwaarden zie de kalender van de Sectie Lange Afstand en/of het LWP**  
 OLAT-leden die met succes hebben deelgenomen aan een tocht uit ons competitieschema vragen wij dat te melden aan  
**Ad van Asten: tel: 0499-473767 e-mail [a.h.van.asten@hccnet.nl](mailto:a.h.van.asten@hccnet.nl)**

## **De Sectie Lange Afstand**

### **75x MASTER KENNEDY WALKER**

**Ad Mollen** Eindhoven OLAT

### **MASTER KENNEDY WALKER**

J.A. Courtois-Seegers 's Gravenhage

Teunis van de Pol Tiel

Willy Baens Molenbeersel België

### **SUPER KENNEDY WALKER**

Rob Frielink Nijmegen

L.J.Eijgenraam Pijnacker

Henk van Winden Pijnacker

Jan de Vries Meijel

H. Ruiter Geleen

kende onderscheidingen toe aan:

Willy Baens Molenbeersel België

J.F. de Roo Dordrecht

A.M. de Roo-van Hoof Dordrecht

### **KENNEDY WALKER**

Martin de Zeeuw Maassluis

Wil Ubben Sweikhuizen

M. Ruiter Geleen

H. Ruiter Geleen

Willy Baens Molenbeersel België

J. Bolier Brummen

### **SUPER LONG DISTANCE WALKER**

048 Rob Frielink Nijmegen

## **Agenda snelwandelen**

<b>Datum</b>	<b>Plaats</b>	<b>Verenging</b>	<b>Informatie</b>
12 juni	Hellevoetsluis	Pallas '93	<b>Bonsenhoekloop op de weg</b> 5 km(12.30hr), 10 km(13.15hr)
12/13 juni	Vught	Pr. Hendrik	<b>NK veteranen op de baan.</b> V: 3 km; M: 5 km
25-27 juni	Sittard	Unitas	<b>NK junioren(AB) op de baan.</b> 5 km
02 juli	Zaandam	Zaanland	<b>Baanwedstrijd snelwandelen.</b>
03 juli	Zundert	DJA	<b>Baanwedstrijd 3000 meter snelwandelen</b>
04 juli	Best	Gen. Mich	<b>Baanwedstrijd 3000 en 5000 m 12.00 uur (o.v.b.)</b>

## **100 mijl wedstrijd in Colchester, Engeland**

De volgende Centurion race in Engeland wordt op 21 en 22 augustus gehouden in het Lower Castle Park van Colchester (dichtbij Harwich). Het parcours is 2 mijl lang. Voor informatie over de wedstrijd en inschrijven moet u contact opnemen met Piet Jansens: e-mail [piet.jansens@12move.nl](mailto:piet.jansens@12move.nl) Zijn adres: Titus Brandsmastraat 39, 3762 JJ SOEST, tel 035-6018465

Geïnteresseerden voor dit evenement worden verzocht om dit voor 1 juli kenbaar te maken bij Hans de Vries ([havries@capgemini.com](mailto:havries@capgemini.com) of 06-20133971). Dan kan gezamenlijk vervoer en eventueel OLAT-verzorging worden georganiseerd.

## **De 15 uur van Loon op Zand**

**Door: Klaas Bakker**

Het is maandagmorgen, het lijf is moe en de spieren zijn stram. Het zijn de restanten van een wekeindje Loon op Zand. Buiten is het koud en winderig, toch ben ik maar even (te voet) de krant (Metro) gaan halen bij het station. Verder kom ik vandaag de deur niet meer uit. Dat is ook niet meer nodig want werken hoeft niet meer, een mooi voordeel van het 'ouder zijn'. Een week tussen de 80 km van Sittard en de 15 uur van Loon is toch net iets te kort om optimaal te presteren. Dit jaar lukte mij dat zeker niet. Het was dan ook niet zo'n gek idee van verschillende OLAT-wandelaars, die ook in Sittard waren om hier in Loon op Zand aan de estafette mee te doen.

Er stonden 90 individuele voorinschrijvingen op de startlijst en daarbij kwamen nog eens 10 na-inschrijvingen. Ook waren er 24 estafette teams die sterk variërend uit 2 tot wel 15 personen bestonden.

## **17 op 18 april 2004.**

Het start- en finishpunt liggen bij sport- en ontmoetingscentrum 'De Wetering'. Om 19.30 uur begint het programma met een jeugdloop over 1, 2 of 3 km, dan een pauze en om 21.00 uur begint het grote werk. Er staan ruim 100 deelnemers klaar om aan de klus te beginnen. Hierbij zijn ook de eerste wandelaars van de estafetteploegen. Deze teams moeten met hun groep een minimum totaalafstand van 75 km halen. Ze zijn herkenbaar aan een rood hesje.

De minimum-afstand voor de individuele deelnemers aan de prestatietocht is 95 km voor mannen en 90 km voor vrouwen. Als standaard geldt dat er eerst 2 kleine ronden van 1900 meter gewandeld moeten worden, gevolgd door een x-aantal grote ronden van 4750 meter tot zondagmorgen 10.30 uur. Vanaf dat tijdstip gaan de deelnemers weer over op de kleine tot 12.00 uur wat uit kan lopen tot uiterlijk 12.15 uur.

Bij de start beginnen ook de eerste regendruppels te vallen, maar het blijft gelukkig bij wat lichte neerslag. Later blijft het

ook overwegend droog, maar er steekt wel wind op die op zondagmorgen tot hard toeneemt en koud aanvoelt.

De grote ronde bestaat uit twee lussen van elk ruim 2 km met een heen-en-weer-stuk bij de sporthal, waar de verzorgingsposten zijn en De Wetering die de hele nacht open blijft voor EHBO, massagedienst, toiletten en eventuele slaappleaats voor de wachtende estafettelopers.

's Nachts moet je vooral opletten dat je onder het wandelen niet wegdroomt, want op zo'n moment verdwaal je gemakkelijk in het doolhof van straten. Mij is dat hier bijna een keer overkomen. Het is een zwaar draaiend en kerend parkoers over straatstenen, stoepen op en af en verkeersdrempels. De voeten hebben het hier zwaar te verduren. De afstanden die in Loon vroeger werden gehaald, zijn hierdoor nu niet meer haalbaar.

In de eerste uren is het nog gezellig druk op het keerpunt waar we telkens passeren. Een speaker weet daar over elke wandelaar wel iets te vertellen. Langs het verdere parkoers is er minder belangstelling dan andere jaren, maar op het parkoers zelf is het wel drukker geworden, omdat er nu meer estafette teams zijn. Vorig jaar waren er nog maar een paar teams maar hun aantal is dit jaar aanmerkelijk toegenomen.

Wat mij betreft gaat het de eerste uren goed, maar dan wordt het minder. Ik besluit dan om andere warme kleding aan te trekken. De sporttas staat in de hal, vlak bij de ingang. Nu gaat het wel iets beter, maar iedere keer als ik wil versnellen lukt dat niet. Dan dit jaar maar iets minder kilometers denk ik bij mijzelf. Regelmatig word ik gepasseerd door estafettelopers en andere deelnemers. Een paar keer benut ik een lege stoel bij de verzorgingstent van de familie Martens. Regina sr en Regina jr proberen om Ad vannacht op de been te houden, door hem op iedere ronde die hij langs komt iets lekkers te beloven voor de volgende doorkomst.

Nog voordat het 's morgens licht wordt, horen we de eerste vogelgeluiden, het wordt nu wel even doorbijten, maar slechter gaat het niet. Dus 100 km kan ik misschien toch nog halen.

Het estafette team van OLAT gaat goed, ik zie ze regelmatig op het parkoers of als supporters om ons aan te moedigen.

Boetje Huliselan wandelt of de duivel hem op de hielen zit. Hij wordt de eerste van OLAT die finisht en komt daarmee op de 9<sup>e</sup> plaats in de eindrangschikking.

De strijd om de eerste plaats wordt uitgevochten door twee Belgen. Uiteindelijk blijkt Rudy de Roovere toch iets te sterk

voor Patrick van Uijtvanke, het verschil na 15 uur wandelen is minder dan 2 km.

Bij de vrouwen is een nieuwe naam naar voren gekomen, het is startnummer 13: Francien van der Veen, uit Groningen.

Het is bijna 11.00 uur zondagmorgen als ik aan de kleine ronde kan beginnen. Op het keerpunt zijn de toeschouwers weer teruggekeerd. Dezelfde speaker als gisteravond probeert de wandelaars op te zwepen om toch vooral dat laatste rondje nog mee te pikken. Ik kom om 11.53 uur langs en het moet lukken om voor 12.15 uur nog 1900 meter af te leggen. Ik laat me meeslepen in de euforie van het moment en kom om 12.08 uur over de eindstreep.

Dan vlug naar de kleedkamer en even douchen en ik ben echt niet de enige die er zo over denkt, want het is daar al druk. Omdat ik een snelle stofwisseling heb, moet ik blijven eten om geen hongerklap te krijgen en dat lijkt met het verstrijken der jaren alleen maar erger te worden. In de kleedkamer zoek ik in mijn weekendtas in alle hoeken en gaten om nog iets eetbaars te vinden. Gelukkig vind ik nog een banaan, een flesje vla, gedroogde abrikozen en nog wel wat meer en dat wordt allemaal dankbaar naar binnen gewerkt.

Daarna worden we in de grote hal verwacht voor de uitreiking van de prijzen: sportbekers en diploma's. Ondertussen krijgen we een heerlijke kom soep, koude schotel en ijs na geserveerd. Het is jammer dat de sprekers, ondanks de geluidsinstallatie, moeilijk te volgen zijn. Hiervoor is de akoestiek in een kale ruimte ook niet ideaal. Omdat de organiserende vereniging Hart van Brabant veel helpende handen van vrijwilligers heeft, verloopt alles in een vlot tempo. Er zijn ongeveer 175 mensen in de zaal en voor 15.00 uur is de activiteit afgesloten en kan iedereen huiswaarts keren.

Dankzij veel sponsors, ongeveer 200, is het mogelijk om deze 15 uur van Loon op Zand aan de wandelaars aan te bieden tegen een betrekkelijk laag inschrijfgeld.

Thuis gekomen kijk ik nog even naar de afloop van de wielerskoers Amstel Goldrace in Zuidelijk Limburg. Met de heuvels daar in gedachten, kunnen wij als wandelaars over een paar weken ook aan de slag, maar dan wel in een veel lager tempo, tijdens de Mergellandroute.

Teamuitslag prestatie loop: 1. België: 396 km; 2. RWV-A: 362 km; 3. RWV-B: 353 km; 6. OLAT-2: 339 km; 7. OLAT-1: 339 km; 12. OLAT-3: 297 km

## De Nacht van Loon in estafettevorm

**Door: Sjef Koolen**

De mogelijkheid om met een OLAT-team aan deze estafette mee te doen werd ons geboden door Hans de Vries, de promotor van de Lange Afstand Commissie van OLAT. Ik werd door Hans benaderd en was ook direct enthousiast over zijn initiatief. We kregen 4 personen bijeen om een team te vormen. Onder hen 2 personen boven de 65 jaar namelijk Ben Duin en Sjef Koolen en 2 'goeie dertigers': Hans de Vries en Paul Canters. Alle vier hebben we nog een basissnelheid van minimaal 8 km/u. We kunnen ons op het parkoers totaal uitleven en zijn dan binnen 3 uur weer helemaal fit om aan de slag te gaan.

Om 21.00 uur ging Paul als eerste weg, gelijk met de andere deelnemers voor 2 kleine ronden en daarna de grote ronde. Hij lag al direct voor op het schema. Om beurten wandelden wij hierna 2 keer de grote ronde van 4750 meter. Tot slot begon Ben op zondagmorgen om 11.15 uur aan de 2 kleine ronden, waarmee wij als OLAT-team deze estafette tijdens de 15 uur

durende Nacht van Loon afsloten. Het was allemaal goed gegaan en we hadden een totaalafstand van 131 km en 100 meter bij elkaar gewandeld, waarmee we op de 2<sup>e</sup> plaats eindigden en bovendien een mooie ervaring rijker waren. Ik hoop wel dat Ben Duin en ik komend jaar niet in hetzelfde tempo naar Rome gaan wandelen. Er deden een twintigtal estafette teams mee waaronder een team met Joop Krul en nog andere personen in de gelederen die zeker niet meer tot de jongsten gerekend mogen worden. De teams en de individuele prestatielopers werkten goed samen tijdens de 15 uur die deze wandeling duurde, we werden beoordeeld door dezelfde tijdwaarnemers en kregen ook dezelfde verzorging.

Is je belangstelling gewekt en krijg je zin om volgend jaar ook eens mee te doen dan is dat zeker mogelijk, als team hoeft je maar 70 km te halen om je te kwalificeren en je krijgt er een hele mooie sportnacht voor terug.



## Mergellandroute

1 op 2 mei

**Door: Klaas Bakker**

Met chauffeur en wandelaar Ernst Westerhoff en reisgenoten: Boetje Huliselan, Hanny Klumpkens, Jan Wintermans en ik komen we gezond, uitgeslapen en vol energie aan bij de startlocatie van de Mergellandroute in Bocholtz, een plaatsje in Zuid-Limburg niet ver van Heerlen en Kerkrade.

Het is zaterdagmorgen 10.00 uur als we daar arriveren en we starten pas om 11.00 uur, dus er is nog voldoende tijd om onze energievoorraad nog wat verder aan te vullen. Er zijn veel bekende aanwezige, waaronder 12 OLAT'ers en zelfs Theo Tromp, de kersverse Lintjesdrager in de Orde van Oranje Nassau.

Na een korte toespraak vertrekken we met twee voorlopers van de organiserende wandelsportvereniging NOAD. Deze voorlopers mogen tijdens het grootste deel van de tocht niet worden gepasseerd door de deelnemers aan de tocht. Het wandeltempo varieert tussen 6,5 en 7,3 km/u. Het weer ziet er goed uit na de hevige onweersbuien met regen en hagel van de vorige avond. Door het rustige wandeltempo hebben we tijd in overvloed om met verschillende wandelaars te lopen/praten en komen zodoende na ruim 15 km ongemerkt aan op de eerste rustpost. Hier hebben we 20 minuten de tijd en kunnen kiezen uit koffie, thee, melk en brood.

De wandelvereniging beschikt over inklapbare tafels en banken, die ergens op een grasveld of soms in een fabriekshal worden neergezet. Dit proces herhaalt zich tijdens de tocht verschillende keren. Als het regent, en dat gebeurt hier ook wel eens, zijn er tenten beschikbaar waarin alles wordt opgesteld.

Met tussentijds 2 korte wagenrusten en een iets langere pauze komen we na 40 km bij de eerste caférust in Geleen. Hier kunnen we ook over onze weekendtas beschikken. We hebben een uur de tijd om over onze grootste vermoedissen heen te komen. De schoenen gaan dan vaak even uit, de EHBO-ploeg krijgt zijn eerste klanten en er wordt zo links en rechts wat naar binnen gewerkt. We hebben dan ook al kennisgemaakt met de eerste heuvels en krijgen soms mooie doorkijkjes vanaf de top, voordat we weer afdalen in het dal.

Na de pauze kregen we 10 km verderop in Beek het sein dat het tijd werd om de reflecterende vestjes te voorschijn te halen. In de schemering trekken we door de Maasvallei en komen door de dorpjes Geulle, Bunde en Itteren.

Het is na middernacht als we in Maastricht, op 73 km, de caférust binnen stappen. De meeste wandelaars trekken hier een lange broek aan, sommigen wisselen van sokken of trekken andere schoenen aan. Ook wordt er weer van alles naar binnen gewerkt variërend van brood tot rijstepap en een enkeling laat zich zelfs verleiden tot een hazenslaapje.

Na een uur dwalen we dan weer verder door de nog verlichte straten van Maastricht. We komen aan de noordkant van de

stad binnen en verdwijnen weer aan de zuidkant richting Eijsden.

Er zijn 78 deelnemers aan deze tocht van 135 km begonnen, waaronder dit maal slechts 5 vrouwen, die het uiteraard allemaal tot en met de laatste kilometer hebben gehaald. Voordat het echte klimwerk begint, zitten de reflecterende vestjes alweer in de tas.

Tussen km 104 en 113 bereiken we in Camerig het hoogste punt van deze tocht. Hier staat bij 'De Bosrust' de hele handel weer uitgestald, nu ook met soep, krentenbollen en appels. Dit natuurlijk om ons in de goede stemming te brengen voor de afdaling naar de lagere regionen. Het is ondertussen 09.30 uur geworden en we krijgen prachtige vergezichten, passeren oude boerderijen en vakwerkhuisen terwijl we door typische 'nederzettingen' trekken.

We gaan nog een paar keer heuvel op en af, maar die zijn van geen betekenis meer. De kracht van het voorjaar stroomt nu door onze aderen, de natuur is uitbundig en wij zijn energiek nu de meimaand is begonnen.

De laatste 20 km is het wandeltempo vrij, maar aangezien de organisatie niet over voldoende voorlopers beschikt die elkaar kunnen aflossen, wandelen we al vanaf Noorbeek, op ongeveer 100 km, in ons eigen tempo. Na nog een iets langere rust in Mechelen, na 123 km, gaan we verder naar Simpelveld waar het verzamelpunt is na 132 km. Gedurende de hele tocht is het droog gebleven, maar we hebben zaterdagmiddag amper zon gezien. Tijdens de laatste uren van de tocht komt de zon goed tevoorschijn.

Vanaf Simpelveld wandelen we gezamenlijk naar de gemeentegrens van Bocholtz, waar de plaatselijke harmonie al op ons staat te wachten. Alle wandelaars krijgen een bos bloemen en we kuieren dan achter de muziek aan door de straten van Bocholtz naar het eindpunt van deze mooie rondwandeling door het glooiende Zuid-Limburgse landschap.

Op deze zondagmorgen zijn er ook motorrijders en toerfietsers op onze weg. Zij volgen misschien ook wel de Mergellandroute, maar ze hebben er ongetwijfeld geen nachtwerk van hoeven te maken om de afstand in een weekendje te volbrengen.

Wat mij ook in het bijzonder opvalt, is dat er in alle caférustposten waar we kwamen, geen vlaai te krijgen is. Ik heb op deze hele tocht trouwens geen vlaai geproefd.

Het startcafé is tevens onze finishlocatie, het ligt vlakbij de kerk in het centrum van het dorp. Alles is daar nog precies zoals ik het me kan herinneren uit 1981 toen ik mijn vorige Mergellandroute wandelde. Nu zal ik echter geen 23 jaar meer kunnen wachten om terug te komen voor mijn volgende.....

## Kennedymars Hilversum

**Door: Ernst Westerhoff.**

Uit goede ervaringen met deze wandeltocht besloten wij (Boetje, Klaas en ik) om ook dit jaar weer naar Hilversum te gaan. Deze tocht staat bij meerdere OLAT-leden goed aangeschreven en misschien ook door het feit dat deze tocht ook meetelt voor het clubkampioenschap, er waren gauw geteld 11 OLAT-leden aanwezig.

Dit keer was er wel heel veel belangstelling, er gingen maar liefst 213 deelnemers van start, ruim 118 voorinschrijvingen en de rest na-inschrijvingen, de goede weersverwachtingen voor de komende nacht en de daarop volgende dag hebben daar in grote mate toe bijgedragen.



Na de start gingen we dwars door het centrum van Hilversum waar we veel bekijks hadden van de uitgaande jongelui met daarbij behorende op- en aanmerkingen, gelukkig altijd positief.

Toen we Hilversum uit waren kwamen we langs de studio's van diverse omroepen.

De eerste wagenrust was in Naarden op 13,8 km, daar stond de verzorging klaar om ons te voorzien van eten en drinken en dat deden ze voortreffelijk, het enige minpuntje dat ik zou kunnen bedenken is de afstand, voor de minder geoefende wandelaar misschien iets te ver, maar we zullen er maar van uit gaan dat het allemaal goede wandelaars waren.

Vervolgens ging het door het vestingplaatsje Muiden, langs "Het Arsenal", de ontwerpstudio van Jan des Bouvrie, we liepen om dit plaatsje heen, want even later hadden we in Muiden onze tweede wagenrust op het Vestingplein, afstand 23,1 km.

De eerste grote rust was in Diemen op 34,3 km, hier werden de snelle wandelaars tegengehouden, dit omdat de volgende grote rust pas om 06.00 uur open zou zijn. Via Driemond gingen we naar de volgende wagenrust op 45,7 km, dit keer een de boerderij, een hele vooruitgang zowel voor de verzorging als voor de wandelaar. Voor die tijd stonden we altijd in de buitenlucht.

Na deze wagenrust begon het al licht te worden, het was een genot om al dat gefluit van de ontwakende vogels te horen, de brug over het Amsterdam-Rijnkanaal waar we over heen moesten zagen we al snel naderbij komen.

De grote rust (56,9 km) in Loenen a/d Vecht bereikten we (Boetje en ik) om tien over zes, mooi op tijd, deze was nog niet zo lang open. En na een korte onderbreking voor wat persoon-

lijke verzorging gingen we weer op pad en was de wagenrust op 67 km ook in Tienhoven weer zo bereikt.

Hierna kregen we via een zig-zag-pad en een klaphek toegang tot een prachtig natuurgebied, dit pad strekte zich tot de horizon uit (daar zagen we nog een paar wandelaars lopen), maar het was zeker de moeite waard. We werden verrast met leuke stukjes natuur: hier een reiger langs de kant van de sloot, dan weer een eend met haar kroost die zich weg rept, een paar vogels speelden krijgertje met ons door steeds voor onze voeten op te vliegen.

De zon begon ondertussen ook lekker in ons gezicht te schijnen, en het werd al aardig warm (of lag dit aan ons tempo?). En ook de vermoeidheid begon ons natuurlijk parten te spelen. Maar van de vorige keren wisten we dat de wagenrust niet lang meer op zich liet wachten, en daar was hij dan op 73,6 km, waar we weer als vanouds in de watten werden gelegd, het was heerlijk, maar we hadden nog enkele kilometers te gaan naar de finish.

Na een stuk door het bos, de heide over, en weer een stuk door het bos, bereikten we Hilversum. Na nog wat straten gehad te hebben bereikten we de spoorlijn en daar net achter de finish. Vermoeid maar voldaan, hadden we deze tocht ook weer volbracht.

Na gedoucht te hebben, nog wat drinken en napraten, vertrokken we tevreden huiswaarts. We mogen terugzien op een mooie tocht, door een prachtig natuurgebied. Onze dank gaat naar de organisatie en de verzorging die deze tocht voor ons mogelijk maakten.

## **Wandelen en wat ik zoal tegenkom (5).**

### **Reeks van beschouwing door: Christiaan Koehler**

Wie mooie plaatsen en fraaie boerderijen wil bewonderen gaat eens wandelen in, grofweg, de driehoek Appingedam, Sappemeer en Winschoten; vergeet daarbij het fototoestel niet. Het is wel raadzaam er een paar dagen voor uit te trekken.

In Appingedam is het meteen raak, zeker wanneer je over het aloude jaagpad langs het Damsterdiep naar het centrum wandelt.



toe: "Hier, dat zal je goed doen!"

De maar liefst 800 jaar oude, schilderachtige kerktoeren is het bekijken waard. Niet alleen al door het fraaie metselwerk maar vooral voor het fundament; hij rust namelijk op ter plekke gevonden veldkeien. Die van Slochteren, het volgende dorp, verdient eveneens aandacht maar dan om de wijze, waarop het monument met pleisterwerk is mishandeld.

Op weg naar Slochteren passeer je de ene monumentale akkerbouwhoeve in Oldambster bouwstijl na de andere. Kenmerkend is de royale, indrukwekkende voorgevel met hoge ramen en een deftige voordeur inclusief terras met brede trap, die meestal slechts bij rouwen en trouwen wordt benut.

Een weelderige tuin met omvangrijke kastanjabomen, statige rode beuken, prieel of theehuis en een flinke waterpartij benadrukken de waardigheid van de voornamen bewoners uit vervlogen tijden.

Fraai gerestaureerde panden herinneren aan vervlogen tijden toen de stad nog als zeehaven fungeerde. Kenmerkend zijn de hangende keukens aan de tot woningen verbouwde pakhuizen.

Een opschrift aan het oude raadhuis zegt:

*Gode alleen zij d' eer  
eendracht maakt macht,  
tweedracht breekt kracht.*

Even zuidelijk van dit stadje loopt een paadje langs de Munnikensloot, over de onzichtbare gasbel en dwars door de 'grote ruime leegte', via het gehucht Tjuchem, naar Siddeburen. Eenmaal daar ben je wel aan een pauze toe. Een gastvrije bakker leest het kennelijk van mijn gezicht af. Hij biedt mij ongevraagd een kop koffie aan bij de bestelde, kersverse Groningse koek en voegt er aan

Nu moet er stevig gewerkt worden om het hoofd boven water te houden en om zo'n aloude familiebezit, dat herinnert aan de opkomende welvaart in de 19<sup>de</sup> eeuw, te kunnen handhaven.

Een hoogtepunt is de Fraeylemaborg, een van oorsprong versterkte boerenhoeve, omringd door een brede gracht. De oorspronkelijke bewoners waren invloedrijke landjonkers en tevens grootgrondbezitter. In de 18<sup>de</sup> eeuw taande hun invloed. Inmiddels is de borg met de omringende parken een trekpleister van jewelste. In het voorjaar komen veel bezoekers af op de bloeiende stinsenplanten.

Al mag de kerk van het naburige Noordbroek het jarenlange vechten tegen storm en wind nog steeds niet beu zijn, toch waarschuwen de vroede vaderen de voorbijganger voor eventueel onheil met de boodschap:

***“Gevaarlijk. Ieder wordt gewaarschuwd zich niet bij de kerk op te houden wegens gevaar voor vallende stenen.”***

Dat de Groningers vroeger wel raad wisten met de aanleg van een fraaie borg is ook te zien in Midwolda met een bezoek aan de Ennemaborg met zijn veel geloofde tuinen. Helaas had ik de laatste keer pech; de deur zat op slot.

Op een stuk karton stond toen te lezen: 'Wegens restauratie gesloten'.

Een omstander zei: *“Doen ze altijd als ze geen zin hebben om open te doen!”*



Midwolda heeft nog meer in petto: o.a. het Midwoldabos, een veel belovend uitgestrekt natuurgebied in wording. Een kudde Tarpanpaardjes voelt zich hier inmiddels al thuis. Maar ik ontmoet er ook een gezelschap lieden, dat je maar beter niet in het donker kunt tegenkomen.

Een opvallend bouwkundig hoogstandje is de fraaie boerenhofstede 'De Blinke' op het Oosteind.

Elsevier besteedt er aandacht aan in zijn jubileumuitgave 'De Nederlanders' • En waar vind je een stoeterij Arabische volbloed paarden? In Midwolda!

Op een kleurrijk ornament boven de kerkdeur staat met sierlijke letters te lezen:

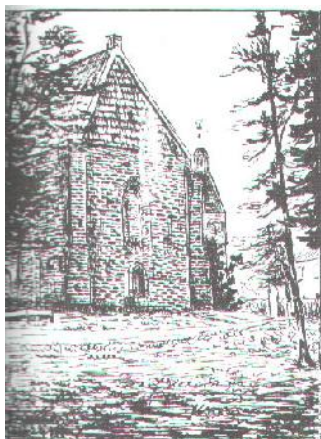
***Dese Toren is Gebouwt door de bestiering van Hr. de Drews Taalm. van de Ger'gemeente in Groningen, Kerkvoogden in der tijd en Geëligeerde waren tot Nieuwolda in 't Jaar 1765.***

Voor boot- en vogelliefhebbers is een ommetje over het jaagpad langs het Termunterzijldiep zeker de moeite waard.

Want daar ligt, dicht bij het eenzame gehucht 't Waar, een interessant en levendig vogelreservaat. Ik kom er trouwens dik aan mijn trekken, want een vriendelijke tuinman biedt mij spontaan een handvol heerlijke pruimen aan. Desgevraagd zegt hij niks te doen en het voorlopig ook niet van plan te zijn. Hij is al van alles geweest, restaureert soms klassieke stalramen, helpt af en toe eens iemand en voor de rest.....laat de dag maar komen. Hij zegt: *“M'n vader verwerkt de pruimen tot marmelade voor de bejaarden. Dan heeft ie ook wat te doen”.*

Ook voor stoomfanaten is er wel iets te halen.

Aan het Winschoter Oostereinde staat een oud watergemaal anno 1878, met stoomaandrijving. Liefhebbers van alles wat met poetsen, smeren en kolenstoken te maken heeft, hebben het voor de sloop weten te behoeden en het tot een interessant museum gebracht. Zo af en toe gaat de fik in de ketel en zodra de eerste rookpluim de schoorsteen verlaat worden prompt de glazen gevuld; ik heb het van dicht bij mogen beleven!



Voor kerkbezoek moet je op tijd zijn! Zo sta ik in het lintdorp Beerta tegelijk met de Monumentenwacht voor de deur van het eeuwenoude kerkje op een wierde. Is dat even boffen! Vrije toegang, een rondleiding met uitleg en deze pentekening als herinnering.

Nog géén uur later, in Beersterhogen, komt de volgende kerk; de deur is op slot, ik ben nu kennelijk te láát!

Opvallend is een aanpalende boerderij. In plaats van de gebruikelijke statige opgang naar de voordeur siert een reeks zware muurankers de voorgevel tussen een dubbele rij raampjes van een tweetal zaadzolders. Daarboven domineert een gekleurd familiewapen.

Tussen Beerta en Finsterwolde loopt een tussen zwaar prikkeldraad ingeklemd pad door 'Tjamme', een veelbelovend natuur- en recreatiegebied in wording. Schotse Hooglanders, het grazende personeel van Staatsbosbeheer, moeten de begroeiing in toom houden. Zij genieten heel wat meer vrijheid dan de ingeklemd wandelaar.

Wordt vervolgd



# REIS NAAR 'DOWN UNDER', 7 MAART - 1 APRIL

Door: Peter van de Ven

deel 1

In eerste instantie is deze wandelreis bedoeld om aan de IML-tweedaagsen van Rotorua en Canberra deel te nemen. Tussen de tweedaagsen liggen echter 14 dagen, maar door het voorbereidend werk van Trans-World is die tijd ook optimaal ingevuld, en het toetje, een driedaags bezoek aan Sydney, mocht er ook zijn.

Van de heenreis heb ik nog gedetailleerd de tijden genoteerd. Paula, de vriendin van Ben van der Velden, wachtte ons Zondagmiddag 7 maart op Schiphol, om ons de vliegtickets te bezorgen. Eerst vlogen we met British Midlands in een uur naar Londen, en 's-avonds om 5 over half 11 begon een vlucht van 9558 km naar Bangkok, dit duurde 10 uur. In Bangkok werd het toestel (Boeing 747) bijgetankt en schoongemaakt en toen weer in 8 uur en 20 minuten naar Sydney (7530 km). Inmiddels waren we zover in de tijd vooruit gereisd, dat het Dinsdagochtend 9 maart 7 uur plaatselijke tijd was geworden, maar omdat het programma begon in Wellington (Nieuw-Zeeland) vlogen we weer 5 uur (2233 km), waardoor we van 36 uur 24 uur in de lucht doorgebracht hadden. Niet zo denderend als je lange benen hebt! Trans-World had alle grote vluchten geboekt bij de Australische luchtvaartmaatschappij Quantas.

In Wellington wachtte de tweede reisleader, Theo Tromp ons op. Helaas hadden we op dat vliegveld nog een uur oponthoud, want een reistas bleek niet met de vlucht van Europa naar Nieuw-Zeeland meegekomen te zijn, en helaas was ik de "gelukkige", die het voor onbepaalde tijd met zijn handbagage zou moeten doen. In een uur tijd naar het hotel gereden, ons daar opgefrist en geschoren, en toen in de stad een restaurantje opgezocht, een eenvoudig Indisch eettentje. Het was behoorlijk bewolkt en winderig in Wellington, maar laten we niet klagen, de temperatuur was 18 graden, toch 12 graden meer dan toen we in Amsterdam vertrokken. Rond 9 uur lagen de meeste mensen van onze groep in bed, om zo weinig mogelijk last van de jetlag te krijgen.

**Woensdag 10 maart:** Ik had het over onze groep, dat wil zeggen dat er nog een groep was. Theo en Ben waren op 26 februari namelijk al met 8 andere personen naar Christchurch op het Zuidereiland van Nieuw-Zeeland vertrokken. Deze mensen hadden al 11 dagen daar vertoefd en wij voegden dus in Wellington (Noordereiland) in. Onze groep[ was nogal gemêleerd: 3 Brabanders, waarvan 2 van Indonesische afkomst, 2 Utrechters (waaronder de overbekende Constant Dedel), 2 Duitse koppels: een uit Hamburg en een uit Arnsdorf (voormalig Oost-Duitsland). 's-Ochtends voor het ontbijt hoorde ik, dat mijn tas nog in Londen was (19.399 km uit de buurt dus) en dat die vermoedelijk over twee dagen in mijn motel zou arriveren. Van mijn kamergenoot Pieter - ik zou er nog vier! verslijten - leende ik een T-shirt.

Het weer was nog hetzelfde als gisteren, maar dit zou in de loop van de dag verbeteren. We vertrokken om 9 uur, dit zou op reisdagen een vaste tijd worden. We zouden plm. 200 kilometer rijden. In het begin een groot stuk langs de Tasmanzee. Bij de tweede stop, langs de Whangeehou River, bleek dat we een stuk moesten omrijden. Drie weken daarvoor had daar namelijk een hevige storm gewoed, en daardoor waren er bruggen weggeslagen. Omdat er bij ons een goede kaartlezer zat, viel het nogal mee met het omrijden. Het landschap was iets indrukwekkender geworden. Eerst was het een beetje heuvelachtig, nu was er rechts van de weg een rivier, die diep tussen de rotsen meanderde, een soort mini-canyon-effect. We reden in de richting van een besneeuwde berg, dit was de vulkaan Ngauruhoe (2289 m), in de vorige eeuw nog actief geweest. Om 5 uur waren we in onze lodge. Omdat er weinig eetgelegenheden waren, heeft Theo daar voor ons gekookt.

**Donderdag 11 maart:** Vandaag gingen we volgens het programma de Tongariro Crossing lopen, een van de mooiste dagwandelingen ter wereld. Ben had echter geschreven dat dit voor onze groep te ambitieus/zwaar was. Toen bovendien de Nederlandse beheerder zei dat de weersvoorspellingen voor die dag niet gunstig waren, vreesde ik dat het niet door zou gaan. Gelukkig waren 7 man wel gemotiveerd om dit te doen.

Toen we 's-morgens om kwart voor negen er naar toe reden, was de hoogste top, de Red Crater van 1886 meter, in nevelen



gehuld. En als we eenmaal in de wolken zaten, had doorgaan geen zin. Ben zette ons af bij de parkeerplaats aan het begin van de route. Theo wilde zijn fleecjack meteen mee teruggeven. Aangezien ik niet meer bij me had dan een trui en een zomerjack, heb ik die toch maar in mijn rugzak gestopt.

We startten op een hoogte van 1100 meter en bereikten al gauw de Mangatepopo Hut (1190 meter). Het was 12 graden



en de zon scheen. Er volgde nu een wandeling tot de Soda Springs (bronnen), 1300 meter. Nog niet zo inspannend, wat wel bleek uit het feit dat we over vlonders van 100 à 200 meter liepen. Soms passeerden we een beekje. Bij de Soda Springs was het laatste kleine huisje voor de top, een toilet. Hier deelde



Theo chocola en koffie uit.

Hierna begon het moeilijker klimmen, over kleinere en grotere rotsblokken. In eerste instantie leek het alsof er maar heel weinig andere wandelaars waren, maar rond half twaalf, toen we op 1700 meter waren tussen de Mount Tongariro (1967m) en de vulkaan Ngauruhoe, hadden we al minstens 100 personen gezien.

We liepen door de South Crater, een vrij gemakkelijk zandpad, 900 meter lang. Maar daarna ging het omhoog naar de Red Crater, en langs dat bergpad scheen de zon weliswaar, maar het waaide er hard, waardoor de temperatuur nog maar 6 graden was. Theo liep met een achterblijver 500 meter achter mij, waardoor ik me niet geneerde om zijn jack aan te trekken. Op het hoogtepunt, de Red Crater, keek je weer 300 meter naar beneden. Het had beter Colourfull Crater kunnen heten, want er was ook nog een schakering van blauwe, groene, grijze en witte kleuren.

Nu volgde een afdaling over een pad van lavasteentjes. Ik had geluk, dat ik dit met Theo op La Palma (Canarische Eilanden, 2002) al geoefend had. Met een wandelstok kon je de 20 a 30

cm wegglijden goed corrigeren. Om plm. half twee zaten we allemaal bij de Emerald lakes, drie kleinere helblauwe vulkaanmeertjes. Het rook hier ook naar zwavel. De een had er iets meer bloed, zweet en tranen voor moeten geven dan de andere, maar we waren het er allemaal over eens, dat dit de ultieme natuurervaring was.

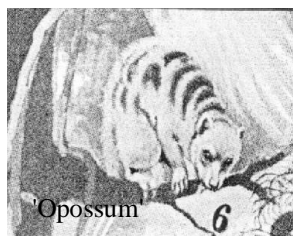


Op de top hadden we nog een massa bewolking op ons af zien komen, maar dit was loos alarm. Na passage van een 200 meter lange natuurlijke dam, waar een vrij groot meer achter lag, daalden we in anderhalf uur af naar de eerste hut sinds vanmorgen, over een slingerpad met roosters, door een grote grasvlakte. Het gras was minstens drie kontjes hoog. We hadden nu ook weer een prachtig uitzicht over een dal met meerdere meren, daartussenin bossen en weilanden. De temperatuur liep gestaag op, en zo rond een uur of vier was het maar liefst 24 graden.

Voorbij de hut, genaamd Ketetahi Hut, een hoop rook, dit waren heetwaterbronnen. We waren nu toch wel in de achterhoede van de meute, we kwamen niet veel mensen meer tegen. Om half zes verlieten we de grasvlakte, we waren ondertussen al over tientallen traptreden afgedaald. Soms moesten we elkaar de helpende hand reiken, omdat er weer een moeilijkere afdaling tussen zat. We hoopten dat we zo uit het bos zouden zijn, maar dit duurde nog bijna een uur. De laatste persoon van onze groep zat zo ver achter ons, dat die nog apart opgehaald is. Men had toen wel zaklantaarns bij zich, want de zon was al onder. Het was een hele kluit voor hem geweest, maar hij heeft toch de voldoening dat hij dit op zijn zestigste nog meegemaakt heeft. Wij hadden in totaal 17 kilometer afgelegd, en daar deden we 9 uur en 20 minuten over. De grap is dat een ander Nederlands wandelgezelschap, dat wij veel meer als "watjes" inschatten, er anderhalf uur minder over deed.

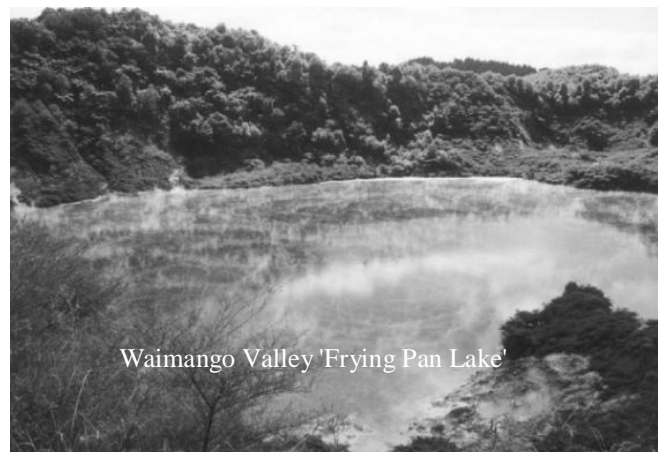
In de lodge een heerlijke douche genomen, en met de vier anderen, die met mij binnengekomen waren, in een steakrestaurant gegeten.

**Vrijdag 12 maart:** vandaag gingen we naar de startplaats van de Nieuw-Zeelandse IML-tweedaagse, Rotorua. Onderweg zouden we nog wat bezienswaardigheden aandoen. Wij reden met Theo langs Lake Taupo naar de gelijknamige stad. Het



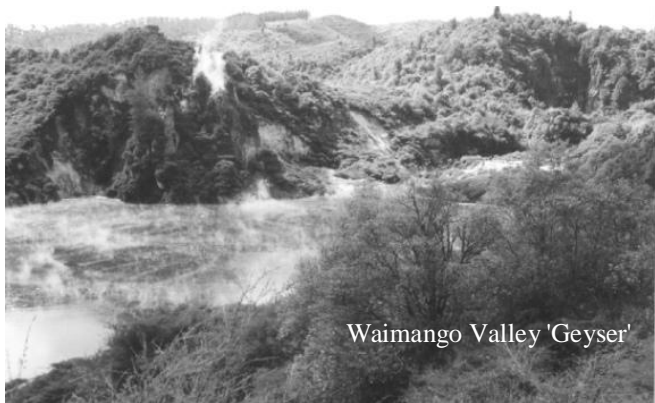
busje van Ben zou de Tangoriro Village nog even aandoen, om een T-shirt te kopen ter herinnering aan de tocht van gisteren. In Taupo gingen we eerst naar de Bungy-jump kijken, je weet wel zo'n sprong van een brug het ravijn in, waarna je zo'n

30 seconden aan een elastiek blijft bungelen. Van onze groep was niemand geïnspireerd, gelukkig waren er nog een paar mensen, die wel zin hadden. Ook niet zo ver van Taupo lagen de "Craters of the Moon". Hier was vulkanische activiteit en borrelende zwavelbronnen, die veel stank en rook





veroorzaakt. Omdat er veel struiken en bomen in de buurt stonden, had je zeker niet de indruk op de maan te zijn. Het borrelen verliep ook niet naar wens, Theo heeft zijn filmcamera een keer 5 minuten in de aanslag gehad, maar het



gevaarlijke bocht bleef "in haar hol". Gelukkig was "de show" gratis!

Nee, dan de Waimango Valley, die maakte toch veel meer indruk. Hier lag het Frying Pan Lake (=frituurpan), de grootste heetwaterbron ter wereld, tientallen meters breed, en daar vlak bij de Waimango Geyser, die in 1900 zwart modderwater, rotsen, zand en stoom 400 meter de lucht in spoot en dat 4 jaar zou blijven doen. We konden hier helaas niet te lang blijven, maar een wandeling van drie kwartier was nog mogelijk. In Rotorua begon namelijk om vijf uur de welkomstceremonie van de tweedaagse, en daar moesten wij natuurlijk als fanatieke IML-walkers acte de presence geven. De plechtigheid werd geopend door de Maori's, de oorspronkelijke bewoners van Nieuw-Zeeland, die eerst de vreemde mannen en vrouwen "keurden" om er zeker van te zijn of er goed volk in hun domicilie binnenkwam. Ook werden er liederen gezongen. We zagen nu voor het eerst de andere Europese en Nederlandse wandelaars. Na een uur was er nog een "Friendship Walk", maar die stelde niets voor: voordat je vriendschap gesloten had, was die al beëindigd, er werd hooguit 800 meter gelopen!

's-Avonds, toen ik met Theo in het donker terugreed naar ons motel, een botsing met een opossum kunnen vermijden. Dit is een knaagdier, dat heel veel schade aan gewassen en kabels veroorzaakt. De allochtone bevolking heeft zo'n hekel aan dit schadelijke dier, dat zij er meestal dwars overheen rijdt. Dierenliefhebbers, waarvan nu de haren overeind gaan staan geen nood: het zal heel wat voeten in aarde hebben voordat de 70 miljoen knagers tot een getal van 6 cijfers voor de komma teruggebracht zal zijn!



We startten in het "Holland House", het zal U niet verbazen dat daar een aantal mensen nog Nederlands spraken. Dit Holland House lag niet zo ver weg van een groot bosperceel, het Whakarewarewa Wood. In het begin moest er nog een beetje

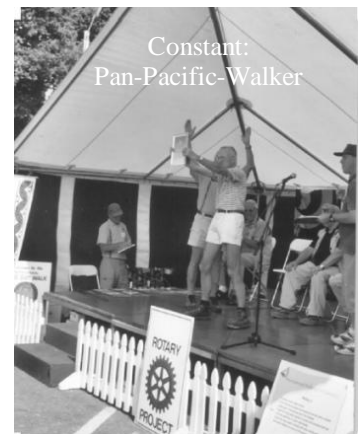
geklommen worden. Hier was ook goed te zien dat dit een tropisch bos was. Vooral de Redwood trees waren indrukwekkend, maar ook de varens, die op een hoge stam stonden en daardoor een beetje op palmen leken mochten er zijn, evenals de Eucalyptisch-bomen. Verderop had je qua hoogte weer de indruk in de Ardennen te zijn, misschien ook omdat de smalle bospaadjes nu veranderden in brede karrensporen. Het weer zat deze dag ook mee: 18 graden en bewolkt, maar zelfs als de zon meer haar best had gedaan, dan werd je door het bladerdak daar goed tegen afgeschermd.

Ik liep die dag 30 kilometer, waarvan maar 2000 meter op de verharde weg. Er waren negen plaatsen waar je te drinken kreeg, helaas geen eten, maar we hadden zelf onze mondvoorraad meegenomen.

Om half drie met Ben naar een kledingzaak en een sportzaak gegaan, want die avond was er een lopend buffet en daar kon je niet met zweetvoeten en een sportbroekje met binnenslip verschijnen. Het buffet was overvloedig: heel veel hoofdgerechten: diverse soorten vis en vlees, en je kon gemakkelijk een tweede portie nemen. Later speelde in de Rotary Club, waar dit festijn plaats vond, nog een bandje en er gingen heel wat beentjes van de vloer. In onze groep waren het vooral de Nederlandse Indonesiërs Frans en Irene Kayatoo, die niet van de dansvloer af te slaan waren. Zeer voldaan gingen we om elf uur terug naar ons motel Blue Lake Holiday Park, gelukkig wel met privé-chauffeur, want onze overnachting lag wel negen kilometer buiten de stad!

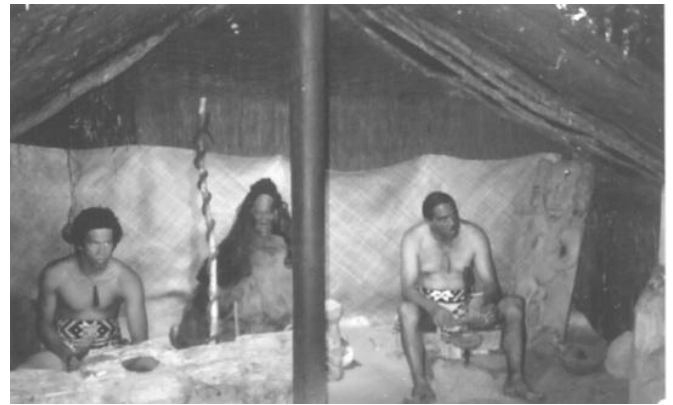
**Zondag 14 maart:** De tweede wandeldag: een goed begin is het halve werk: toen we met Ben naar de start reden, kreeg hij een SMS binnen, dat mijn tas bij de receptie van het Red Lake Holiday Park lag. Mariska Jordaan van de "Ben"-groep was zo attent dit door te geven. Meteen was ook duidelijk waarom het vervoer zo'n vertraging had opgelopen: de punt van mijn wandelstok die erin zat had zich eerst door het plastic afsluitdopje, en daarna door de zijkant van de tas heen geboord, en er was een snee ontstaan van minstens 15 centimeter. De volgende keer neem ik toch maar een metalen of leren koffer mee! Een van de eerste objecten die ik uit de tas pakte was mijn fototoestel, eindelijk kon ik zelf "de momenten" uitkiezen! Ik liep vandaag de 20 kilometer, om na afloop ook wat van de sfeer bij het startlokaal te proeven. Was de kleur van de wandeling gisteren overwegend groen, nu werd zij afgewisseld met het grijs en wit van de thermische bronnen, en het blauw van Lake Rotorua, waar wij een stuk langs zouden lopen. En ook liepen we gedeeltes in de bebouwde kom. Er was een indianenverhaal over een gedeelte langs het meer, waar de grond door de vulkanische activiteit zo heet was, dat je er met schoenen met dunne zolen (gympies) niet kon lopen, maar deze "verwarmende" ervaring bleef ons bespaard.

De organisatie was na afloop heel tevreden: het deelnemersaantal van deze elfde editie was aanzienlijk hoger dan in 2003. Voor Constant Dedel was deze tocht ook een mijlpaal, want na deze tweedaagse mocht hij zich Pan-Pacific-walker noemen, om-





Maori village



dat hij alle IML-tochten in Noord-Amerika en Azië had gelopen, en hij kreeg hier ook een oorkonde voor.

Wij moesten na de IML-plechtigheid wel snel naar onze motels om ons om te kleden, want om vijf uur zouden we met bussen naar het Tamaki Maori Village rijden. We hadden al iets van de Maori-cultuur geproefd tijdens de openingsceremonie van de Tweedaagse, nu zouden we er uitgebreid kennis mee maken. Tijdens de Powhiri (officiële verwelkoming) moesten vertegenwoordigers van onze bussen een Teka (vredesoffer) aannemen van de Maori-krijger, waarna we massaal het dorp konden betreden. Daar konden we verschillende hut-

ten bezichtigen, en in het Whare Nui (dorpshuis) werd door liederen en dansen de geschiedenis van dit trotse ras in beeld gebracht. Toen werd er in een meer westers uitziende zaal de Hangi (het diner) verstrekt. Dit was gedurende vier uur op hete stenen onder de grond bereid. Een heel contrast met het luxe gebeuren van gisteren. De meningen over de smaak van de gerechten liepen daarom nogal uiteen.

Op de terugrit van een half uur wist onze chauffeur de stemming er in te houden, en we hebben op zijn Maori's afscheid genomen (neussie-neussie gezoend)

## Ronde van Zuid-Limburg

**Door: Constant Dedel**

Op zaterdag 15 mei organiseerde de Limburgse Wandelsport Bond hun driedaagse wandeltocht vanuit De Spuiklep in Heerlen. De start was om 9.30 uur. Op de eerste dag wandelden we 30 km. De eerste kilometers gingen door de bebouwde kom van Heerlen, maar met toch al wat klimmetjes. We wandelden in de richting van kasteel Strijthagen met de bijbehorende hoeven, watermolen en ijskelder. Het kasteel ligt in een beekdal met zowel steile als vlakke hellingen. De steile gedeeltes zijn begroeid met hellingbossen. De vlakke delen zijn overwegend in gebruik voor de landbouw. Er liggen historische gebouwen, zoals twee oude boerenhoeven: Winselerhof



en Overste Hof en natuurlijk het fraaie kasteel.

Bij de oude watermolen, die ook tot het domein behoort, hadden we verzorging. Na deze verzorging gingen we via veldwegen in de richting van kasteel Erenstein, waar we over de binnenplaats mochten wandelen om vervolgens door het kasteelpark en langs de gracht om het kasteel heen te lopen, zodat

we een mooie indruk kregen van dit fraaie optrekje uit het verleden.

Daarna wandelden we over een kronkelend pad langs de Anstelbeek en over een steil beboste heuvel naar Eijgelshoven, waar in basisschool De Schatkist de grote rust was.

Na de rust ging het verder door bossages en later ook door de bebouwde kom van Schaesberg. Na Schaesberg ging het over veldwegen naar Vlekkenkamp, waar door een plaatselijke atletiekclub de Heide-loop georganiseerd werd. Na een tijdje bereikten we de parkeerplaats aan de Grote Heiweg bij de Brunsummerheide. Hier was een verzorgingspost

De Brunsummerheide is een heuvelachtig terrein met bossen en beeklopen, vennen, venetjes, heidevelden en landbouwgronden. Met name de heidevelden zijn uniek, omdat ze als enige in Nederland op een zandbodem voorkomen die niet uit de ijstijd, maar uit het Mioceen stamt. Het zand is hier zo'n dertig miljoen jaar geleden afgezet door de zee. Het is op een aantal plaatsen zeer vochtig, er zijn zelfs delen waar hoogveen voorkomt. De Rode Beek ontspringt hier; het brongebied is zeer waardevol, er komen zeldzame planten voor als beenbreuk en wolfsklauw. Het grootste deel van de heide is in de jaren dertig bebost met grove dennen. Inmiddels zijn deze ontginningsbossen grotendeels omgevormd tot gevarieerde, meer natuurlijke bossen. Het wordt gedeeltelijk begraaasd door schapen.

We passeerden daarna het bezoekerscentrum van Natuurmonumenten, waar in een aangrenzende Pannenkoekenhuis gelegenheid was om iets te gebruiken. Na het verlaten van de Brunsummerheide kwamen we langs een zandverwerkingsbedrijf dat nogal wat 'ruimte' in beslag neemt. Tot slot wandelden we door een vijverpark naar de finish. Het was goed wandelweer met wat buien tussendoor.

Op zondag 16 mei begonnen we al om 8.00 uur aan de tocht van 40 km. We wandelden in de richting van Kunrade (ge-

meente Voerendaal) via Eikendermolenweg en de Koekoeksweg langs sportvelden. Na Kunrade ging het over de Kunderberg naar Ubachsberg, hier passeerden we o.a. de Bernardushoeve Mingersborg, waar gelegenheid was om iets te gebruiken.

Na Ubachsberg stapten we via binnenwegen (Trintelen en Overeys) naar Wahlwiller, waar bij clubgebouw Wildertref de verzorgingskramen van de organisatie stonden opgesteld.

Na deze verzorging wandelden we door veelal heuvelachtig open terrein naar Mechelen. Na Mechelen gingen we door weilanden met draaiportjes en later over voetpaden door het Geuldal richting Bommerig tot aan de asfaltweg bij Camerig. Daarna via sportvelden en weer door weilanden naar Camping Rozenhof te Camerig-Epen, waar de grote rust was.

Na de pauze eerst door weilanden en dan door bossen met veel klimwerk en dan weer door weilanden en langs bosranden naar Vijlen. Na Vijlen ging het parkoers weer door weilanden tot



Melleschet. Daarna via grindwegen naar Nijswiller, waar in een schuur gratis bouillon of Citroenthee verstrekt werd. Op dat traject volgden wij een stukje van het Krijtlandpad. Na Nijswiller wandelden we over veldwegen naar Simpelveld, waar in de buurtschap Oudemolen de verzorging was.

Na de verzorging ging het verder over stijgende wegen naar Huls. Uiteindelijk kwamen we bij het natuurreservaat Putberg. De eerste gebouwen van Heerlen kwamen daarna weer in zicht, zoals: hoeve De Doom en de Weltermolen. Niet lang daarna bereikten we de finish. Het was goed wandelweer.

**Op maandag 17 mei** vertrokken we om 8.00 uur per trein naar Valkenburg, waar de wandeltocht begon. Het eerste gedeelte ging door het stadje met passage van het raadhuis en daarna via een stevige klim naar het Casino, waar we een mooi overzicht hadden over Valkenburg en haar omgeving. Door schitterende natuurbossen en een wandelparade langs de Geul bereikten we Chateau Sint-Gerlach en even daarna het dorpje Houthem waar we doorheen liepen. De verzorging stond opgesteld bij de sportvelden van Vroenhof-Houthem.

**Compliment aan de organisatie:** Behalve Constant was bijna de complete schrijvende pers van OLAT-Nieuws present in het Limburgse Heuvelland. Naast het magnifieke parkoers tijdens de 3 wandeldagen was ook de verzorging van de wandelaars uitstekend. Als 'reizende' deelnemers aan dit wandelevenement kwamen wij op maandagmorgen op de A2, onder Kelpen, in een file terecht die ons een vertraging bezorgde van bijna 2 uur. Daardoor waren wij niet in staat gebruik te maken van het gratis treinvervoer van Heerlen naar Valkenburg, waar het startpunt was op deze maandagmorgen. Met een ruime vertraging liepen wij achter de wandelaars aan, wat overigens best leuk was, want de pijlen hingen er nog en de controle en verzorgingswagen wachtten op ons. Na de tocht vergoedde de organisatie ook nog ons treinkaartje van Heerlen naar Valkenburg. Met dank aan de LWB en RvZL.



Direct na deze pauze begon de weg al behoorlijk te stijgen, maar dat viel in het niet bij de klauterpartijen die daarna volgden. Uiteindelijk kwamen we weer in Valkenburg, waar in diverse restaurants rustmogelijkheden zijn.

Valkenburg is een toeristenplaats met vele attracties en als daarbij ook nog een zonnetje schijnt, is het hier goed toeven. Velen maakten dan ook gebruik om op de terrasjes een consumptie te gebruiken. Na de rust liepen we via de maandagse markt het stadje uit. We liepen langs kasteel Den Halder, dat in gebruik is als zetel van de Provinciale Limburgse VVV; in de kelder worden exposities gehouden. We wandelden ook nog even langs de Geul. Daarna ging de route door het park van kasteel Oost. Het dateert uit de 16<sup>e</sup> eeuw doch is in de 19<sup>e</sup> eeuw geheel verbouwd.

Nadat we Valkenburg achter ons hadden gelaten, passeerden we de Drie Beelden groep bij Oud Valkenburg, waarna we aan een klim begonnen richting de Schaelsberg en Walem. Hier hadden we een fantastisch uitzicht over de omgeving. Bij Walem liepen we over een stijgend trappenpad tussen weilanden. Aan het begin en einde staan draaiportjes. Over verharde landelijke wegen wandelden we daarna via Termaar naar Klimmen, waar bij een sportpark de laatste verzorging was. Na deze verzorging kwamen we door Craubeek en gingen vervolgens naar Voerendaal. Voordat we daar aankwamen passeerden we kasteel Haeren. Kasteel Haeren dateert uit de 16<sup>e</sup> eeuw; het bestaat uit een rechte vleugel onder een pannendak, met op elke hoek van het lange voorfront een drie verdiepingen hoge kamertoren.

Via een vijverpark kwamen we in het centrum van Voerendaal. Na Voerendaal gaat de route nog langs twee kastelen, namelijk kasteel Cortenbach dat helemaal is omgeven door loofbossen. Als laatste kwamen we langs kasteel Terworm, dat in de afgelopen geheel is gerestaureerd. De omgeving is flink aangepast en heeft nu de allure van een wandelpromenade.

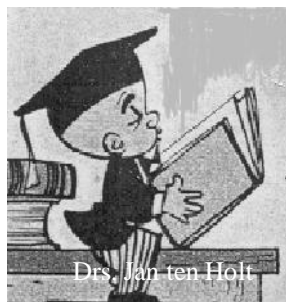
Niet lang daarna bereikten we Heerlen en de finish. Evenals de vorige 2 dagen, was het ook vandaag prachtig voorjaarsweer, de temperatuur lag rond de 20 graden.

Er gingen in totaal 830 wandelaars van start.

## EEN BIJZONDERE WANDELAAR

Door: Peter van de Ven

Op zaterdag 24 april werd in Scheveningen voor de derde keer de Zeemansloop georganiseerd door de AVOM (Algemene Vereniging Oud-personeel der koninklijke Marine). Omdat ik laat was en nog foto's zou uitwisselen van mijn vakantie in Australië/Nieuw-Zeeland koos ik voor de op een na korste afstand, de tien kilometer. Het weer was die dag niet zo denderend, bewolkt en 13 graden, maar ik heb weer heel wat van de voornaamste badplaats des lands, zoals zij in 1938 in de encyclopedie al genoemd werd, gezien: het Kurhaus, de Pier, de Scheveningse Bosjes, de Waalsdorper Vlakte, het Indonesische monument, het Vissersmonument, Madurodam, het Van Stolkpark, het Brouwcafé, enkele ambassades, en zo kan ik nog wel drie regels doorgaan. Als ons Scheveningse lid zich geroepen voelt om 'haar' dorp wat uitgebreider te beschrijven, dan is ze bij deze daarvoor uitgenodigd! De oorkonde van de AVOM mocht er overigens ook zijn: in meerkleurendruk en dat voor slechts één euro, hoe duur was die in Nijmegen ook al weer?



Maar, zoals de kop al aangeeft, wilde ik het hebben over iemand, die mij bij het wachten op de tram van Den Haag HS naar de Scheveningse haven al opviel. Deze man liep namelijk op krukken, en ging net als ik wandelen. Omdat ik in een andere coupe stapte, verloor ik hem uit het oog. Maar toen ik drie kwartier

na aankomst in Scheveningen startte, had ik hem na 2400 meter, bij het Indonesische monument, al weer ingehaald.

Zijn naam is Drs. Jan ten Holt, plm. 25 jaar geleden gepromoveerd op het onderwerp 'Oosteuropese talen'. Hij heeft nou niet bepaald de leukste periode in zijn leven achter de rug. Door een bacteriële ziekte had hij viereneenhalf jaar niet kunnen lopen. In die periode had hij vijf operaties ondergaan, en hij was nu pas weer voor de derde week op de been. Hij liep voor de eerste keer weer de tien kilometer. Hij bleek ook 'onze'



Theo Tromp te kennen van reizen in 1995 naar Fuessen / Allgaeu en 1996 naar Thueringen, de Rennsteig. Hij is behalve taalkundige ook nog Scandinavist. Hij had vier jaar in Denemarken gewoond en van de 26.000 kilometer, die hij gelopen had, waren er maar liefst 7.000 in Denemarken, Noorwegen en Zweden gesitueerd. Voor in zijn wandelboekje had hij een landkaartje getekend, met in elk van de vier landen het aantal tochten, diploma's en de afgelegde kilometers. Ook bleek hij nog een collega van mij te zijn in de hoedanigheid als redactielid: hij had namelijk 20 jaar lang een column geschreven in het OWébètje, het orgaan van de Oostelijke Wandelsportbond.

Ik was eigenlijk van plan om hem alleen maar goeiendag te zeggen, maar ik heb nog drie kwartier met hem gesproken. Later kwam hij ook nog in het Brouwcafé, waar ik altijd met mijn vaste clubje zit.

Ik zeg wel eens, wandelen doe je voor de natuurbeleving en de interessante contacten die je opdoet. Nou, ik kan rustig beweren, dat deze Jan in de top tien van bijzondere ontmoetingen in mijn "wandelcarrière" komt te staan!

## COAST TO COAST WALK (deel 5 slot)

Door: Piet Jansens

Zaterdag 21 september 8<sup>e</sup> Etappe

Over de Carr Ridge. Tom is druk in de keuken bezig om voor



iedereen het ontbijt klaar te maken en je kunt ook een lunchpakket meekrijgen. Daarna brengt hij ons naar Clay Bank Top op de route en dat scheelt toch een hele klim. Precies op dat moment komt er nog een auto en ook die levert een aantal

### CLAY BANK TOP - GLAISDALE

wandelaars af. Wat een service toch weer van de B&B eigenaars! We maken natuurlijk even een groepsfoto en dan krijgen we meteen een stevige klim de 'Carr Ridge' (1258ft) op. Op de berghelling wandelen we langs een aantal tentjes van C2C-wandelaars en het jonge stel van gisteren wenst ons enthousiast een prettige dag. De zon schijnt al weer uitbundig en ondertussen heb ik Paul Ruigrok, de Canadese dame en nog een paar wandelaars achter me gelaten en klim door naar de top van 'Round Hill' (1489ft).

**Bloworth Crossing.** Het pad wordt een brede onverharde baan en de route volgt het traject van een oude spoorlijn op een constante hoogte van  $\pm$  1250 feet. Langs de weg staan een aantal mooie stenen, waarvan de namen afgeleid zijn van hun vorm, zoals de 'Hand Stone', de 'Face Stone' en de 'Red Stone'. Verder zie je op de open heide veel 'grouse butts' Dit zijn hutjes voor jagers die vanuit een gecamoufleerde opstelling de vele grouzen (korhoenders) die langs komen lopen, kunnen afschieten. Vooral vanaf 'The Glorious Twelfth', de twaalfde augustus, is het oppassen voor die vogels, want dan begint het jachtseizoen en wordt op alles geschoten wat maar beweegt, zelfs op nietsvermoedende wildkampeers. Op het 155 mijl

punt is een kruispunt van diverse – niet meer in bedrijf zijnde - spoorlijnen die vroeger allemaal voor de ijzerindustrie bestemd waren. Het heet Bloworth Crossing.

**Naar de Lion Inn.** De Cleveland Way slaat hier weer af en ik volg nog zes mijl lang het spoor van de 'Rosedale Ironstone Railway' tot aan 'The Lion Inn'. Volgens Wainwright kan 'the walker speeding-up as a locomotive.' Alhoewel de zon schijnt is het vandaag toch een stuk frisser op de open vlakke en ik ben blij dat ik een sweater aan heb. Je kan mijlenver rondkijken in het totaal verlaten landschap, en alleen in de laag gelegen dalen zie je zo nu en dan een boerderij. Vanuit de verte is het Restaurant Lion Inn (op 161 mijl) bovenop de Blakey Ridge al te zien. Het is kwart over elf en dus een mooi punt voor een coffeebreak en binnen is het lekker warm. The Lion Inn is een zgn. 16th Century Freehouse, het was een rustpunt voor de postkoetsen tussen Hutton en Castleton. Later kwamen er veel mijnwerkers langs en nu is het vooral een mooi adres voor wandelaars en vakantiegangers. Je kunt er ook overnachten en kamperen.

**Van de Blakey Ridge naar Glaisdale.** Na een half uurtje pauze volgt de route een mijl over de Blakey Ridge (het lijkt wel een snelweg op deze zonnige zaterdag) en Rosedale Head op zo'n 1400 feet en ook hier staan een paar grote stenen langs de weg, zoals de 'Margery Bradley' en 'Fat Betty'. Die Engelsen weten toch altijd prachtige namen te bedenken en meestal zit er een mooie geschiedenis aan vast en in elk geval zijn het weer oude grensstenen, evenals de stenen met de namen Westerdale en Spaunton. De 'old coal pits' zijn grote gaten in de grond van vroegere steenkoolmijnen want de kolen konden bij wijze van spreken hier zo van de oppervlakte worden weggeschept. Ik passeer nog de grote rotsformatie 'Yew Grain Scar' en wandel dan over de Glaisdale Rigg, alweer een hoogvlakte, om half drie het dorp Glaisdale binnen.

## Zondag 22 september 9<sup>e</sup> Etappe

**Langs Egton Bridge.** Ik word wakker van de regen die tegen de ramen klettert. Wat is dat nou, en dat op de laatste dag? Maar ik besef ook een geweldige mazzel te hebben gehad op alle vorige dagen, want deze wandelroute in de regen te moeten lopen lijkt me geen pretje. Het moet dan één grote blubberpartij zijn. En toch lees je in de diverse dagboeken van de B&B adressen hoe bar en boos het soms geweest is. En altijd staan die mensen dan weer klaar om je kleren en schoenen te wassen en te drogen. Het ontbijt (continental indien gewenst) is weer uitgebreid en we wensen elkaar een prettige dag toe als ik om half negen vertrek. De zon schijnt inmiddels, maar dat is van korte duur want bij de oversteek van de Glaisdale Beck, een zijrivier van de River Esk, plent de regen keihard neer. De route zelf gaat niet over de mooie Beggar Bridge, een 17<sup>e</sup> eeuwse stenen bruggetje, maar volgt een pad door het East Arncliffe Wood dat nu dus inderdaad een modderpad is. Gelukkig liggen hier en daar flagstones zodat de meeste modder te vermijden is.

**Stoomlocomotieven in Grosmont.** Bij Egton Bridge loopt de River Esk over de weg heen en op een dieptemeter kun je aflezen wat de waterhoogte is. Het staat te hoog om doorheen te lopen dus neem ik een bruggetje dat naast de weg ligt. De auto's plenzen gewoon door de rivier heen. Na een zandpad passeer ik de 'Barnard's Road Toll'. Op een bord staan de tarieven uit 1948 nog aangegeven maar voetgangers hoefden niet te betalen. Een lijkwagen evenwel kostte 6 penny. Om 10 uur 's.avonds werd de gate gesloten. Wederom kruis ik de



Dat is mooi vroeg, maar het was vandaag dan ook maar 19 mijl. De totale afstand bedraagt nu 171 mijl.

**Ashley House.** Eerst maar eens op zoek naar mijn B&B adres. Dit blijkt vlak bij het station te zijn, een mijltje verderop, maar wel op de route. Het is een mooie vrijstaande villa 'Ashley House' en omdat het nog vroeg is kijk ik nog wat rond en drink een pint in de 'Arncliffe Arms', de enige pub die open is. Het is ook een goede gelegenheid voor het avondeten. De vriendelijke Mrs. Cowan wijst mij de slaapkamer aan, de kleinste tot nu toe, maar met een badkamer waar je met een auto in rond kan rijden. In de lounge staat de thee met koekjes klaar en later in de middag maak ik kennis met drie gebroeders, waarvan er een in Engeland woont en de andere twee in Canada en die nu gezamenlijk de C2C doen. We gaan naar de Arncliffe Arms en inmiddels zijn daar ook Paul uit Ierland, Anne uit Canada en het jonge stel (van het tentje) gearriveerd en is het een gezellige drukte. Morgen wandelen we allemaal de laatste etappe naar Robin Hood's Bay, een afstand van 20 mijl.

## GLAISDALE - ROBIN HOOD'S BAY

rivier over een 'ford', een doorwaadbare plek (denk ook bv. aan Amersfoort in Nederland) en wandel Grosmont binnen. Het stationsterrein is bekend door de vele stoomlocomotieven die hier staan en het is een hele drukte want een stoomtrein staat net op het punt van vertrek voor zijn toeristische rit door de Yorkshire Moors. Het is de 'Blue Peter', één van de grootste



stoomlocomotieven die nog in Engeland rondrijden.

**Grosmont to Littlebeck.** Bij het verlaten van het stadje ga je een bocht om en kijk je recht tegen een afschuwelijke steile helling aan. Een bordje geeft 30% aan en er zullen best aardig wat auto's zijn die daar nog moeite mee hebben, zeker als blijkt dat dit zo'n 3 mijl duurt! Dat is zweten met de ruzzak om, want ondertussen schijnt de zon alweer volop. Boven op

de 'Sleight Moors' heb je een schitterend uitzicht en ik sla een smal paadje in door de heide en langs een aantal grafheuvels naar de A-169 die overgestoken wordt. In de verte zie ik een glimp van de Noordzee, het einddoel is in zicht! Dan afdalen naar Littlebeck, een bordje op de heide wijst de goede route aan.

**Littlebeck to High Hawsker.** De route door een mooi stuk bos volgt verder de oever van de May Beck, een snelstromend riviertje met een grote waterval, de 'Falling Foss'. Eerst passeer ik nog een steenmassa die uitgehakt is en in de 18e eeuw als kluizenaarswoning dienst deed. In de steenklomp zijn de initialen 'G.C' van George Chubb, de kluizenaar en 'The Hermitage 1790' gebeiteld. Sneaton Low Moor en Graystone Hills zijn de laatste stukken natte heidevelden die overgestoken worden (but who cares about wet feet when Robin Hood's Bay is so nearly?) naar High Hawsker. In de pub 'Hare and Hounds' is het een aardige zondagsdrukte als ik daar binnenstap voor een koffiepauze met gebak.

**De Coastal Cliffs.** Vanaf het dorp High Hawsker is het slechts



2 mijl rechtstreeks naar Robin Hood's Bay, maar de C2C route eindigt zoals hij begonnen is, met een aantal mijlen langs de kust. Dat het hier langs de Noordzee veel toeristische is blijkt wel uit de vele stacaravanparken en bij 'Hawsker Bottoms' wandelen we zelfs over een groot caravanpark naar een pad langs de kliffen. Ook hier zijn het erg steile kliffen met een erg smal paadje langs de rand.

Er staat een behoorlijk stevige wind, maar gelukkig landinwaarts, dus zul je niet zo gauw de zee inwaaien. Het is een hele drukte op het smalle pad, want op deze mooie zondagmiddag willen een hoop mensen wel een stukje langs de zee wandelen. Na een paar inhammen waarbij je telkens omlaag en daarna weer omhoog moet, komt na het passeren van 'Ness Point' en nog een bocht de village Robin Hood's Bay in zicht, a great moment!

**Robin Hood's Bay.** De eerste huizen zijn prachtige villa's met een schitterend uitzicht over de zee. Dan door het stadje naar de oude haven, dat niet meer is dan een kleine inham in de zee en bij hoog water kunnen de boten binnen getrokken worden, niet meer dan een paar open sloepen. Van vroeger uit was dit stadje een echt smokkelaarsnest, maar nu een ontzettend druk, vooral op deze zondag, toeristisch plaatsje waar alle winkeltjes open zijn. Dat is even wennen na negen dagen totale stilte in de natuurgebieden. Ik worstel me door alle drukte naar het officiële eindpunt bij het Bay Hotel en stap met beide voeten de zee in. Gelukkig is het laag water en kan ik dus gelijk het

volgende doel, een mooie steen van het Noordzeestrand oprapen. Die gaat bij de steen uit St.Bees in mijn rugzak mee naar huis !. Er is iemand bereid om met mijn camera foto's van deze gebeurtenis te maken, dus een mooi aandenken voor in mijn verslagboek.

Nu is het tijd voor een lekker biertje en op het terras van het Bay Hotel bestel ik een grote pint. Heel toepasselijk (en commercieel) heet dit terras 'Wainwright's Bar'. Een grote plaquette op de muur geeft aan dat dit het officiële eindpunt is van de Coast to Coast Walk – 192 Miles. Er is een winkeltje waar je een speciale handgemaakte houten plaquette kan bestellen met vermelding van de Coast to Coast Walk en de



dagen waarop je dit hebt gedaan. Er is een wachttijd van een maand (wordt opgestuurd) maar de prijs vind ik erg hoog (£ 40,-), dus houd ik het bij een certificaat dat verkrijgbaar is in het Bay Hotel.

**Ravenswood House.** Na een paar biertjes en verder bezichtigen van het stadje maar eens op zoek naar een B&B adres. Ik had me daar de vorige dag niet zo druk over gemaakt omdat volgens mijn B&B boekje het hele stadje wel een overnachtingsadres leek. Maar bij elk huis met een B&B bord is het mis, alles vol of geen plaats voor één persoon. Uiteindelijk ben ik weer aan het eind van het stadje, ofwel waar ik vanmiddag binnen kwam. Precies bij het laatste B&B adres komen mijn drie wandelcollega's van de vorige dag uit Glaisdale er aangelopen en bellen daar aan. Zij hebben wél besproken en ik sluit me bij hen aan. De vrouw des huizes doet open en is niet eens verbaasd als een van de broers zegt dat ze in plaats van met zijn drieën nu met vier man aankomen. Ik krijg zelfs een eigen kamer en heb dus weer alle geluk, hoewel er natuurlijk ook plaats was geweest in de Youth Hostel.

**Het Bay Hotel.** Voor het avondeten gaan we natuurlijk weer terug naar het Bay Hotel waar de toeristen vertrokken zijn en inmiddels nog een aantal C2C wandelaars gearriveerd zijn. Uiteraard tref ik er Paul Ruigrok weer, Anne uit Canada en het jonge stel. We feliciteren elkaar met het resultaat en daar moet natuurlijk op geproost worden. Ook moet het thuisfront even op de hoogte worden gesteld. Ik hoor dat er aan de bar een boek ligt waarin je je naam kunt vermelden, het aantal looppdagen en een korte beschrijving van de belevenissen onderweg. Vol trots kan ik vermelden dat de C2C in negen dagen is voltooid, en lees dat er iemand is geweest die het in vijf(!) dagen deed. Dat moet rennen zijn geweest. Relativerend is de volgende zin van iemand dat hij er twee jaar over heeft gedaan. Alles is uiteraard mogelijk zoals je zelf wilt en iedereen doet het op zijn eigen manier. Wij maken er verder een gezellige avond van.



**Via Newcastle – IJmuiden naar Soest.** Na een goede nachtrust neem ik afscheid van iedereen en pak de bus naar Whitby. De zoon des huize vertelde dat het voordeliger was om een dagkaart voor de bus te kopen (£ 5,-) want daarmee kun je



bijna het gehele noorden van Engeland bereiken. Ik heb genoeg tijd dus stap ik in Whitby uit om het stadje te bezichtigen. Het lijkt een beetje op Scheveningen met zijn grote vissershaven, een lange pier en veel viskraampjes. Daarna is het via Middlesborough nog ruim drie uur (!) in de bus, die toch echt als sneldienst staat aange-

geven, naar het station van Newcastle. De bus van DFDS-Seaways staat al klaar en brengt mij en de vele dagtoeristen naar de boot die precies op tijd zee kiest voor de overtocht naar Nederland. Wederom is het de 'Queen of Scandinavia' die ons naar IJmuiden brengt. De volgende ochtend om 09.00 uur va-

ren we precies op tijd de haven binnen en net als ik op weg ben naar de bus staan Janny en dochter Irene met bloemen naar me te zwaaien en word ik hartelijk verwelkomd.

Een prachtige Coast to Coast wandeling zit er op en het is zeker de moeite waard om zo iets nog een keer te doen. De bergschoenen en mijn voeten hebben zich uitstekend gehouden, geen blaren of andere mankementen hebben in de weg gezeten en behalve het eerste moeilijke gedeelte door het Lakeland was de C2C goed te bewandelen. Hoewel het boekje een goede beschrijving van de route geeft, mag er hier en daar best wat aan de markeringen worden gedaan. En achteraf bekeken had ik over de C2C beter een dag langer kunnen doen om meer van het landschap te kunnen genieten.

In een brochure lees ik dat de wandelroute van Land's End in het zuidelijkste puntje van Engeland naar John O'Groath's in de noordelijkste punt van Schotland "slechts" 1350 km is en door iemand is afgelegd in dertien dagen(!). Wellicht een volgende uitdaging, maar dan in mijn eigen tempo?

Met dank aan Piet Jansens voor het mogen publiceren van dit wandelverslag

## Met het oog op Zaterdag 19 maart 2005

**Door: Henri Floor en Coos Verburg**

**zie ook: [www.wandel-olat.org](http://www.wandel-olat.org)**

We verlieten de startlocatie sociaal cultureel centrum "De Twee Marken". Door het kleine centrum en onder de spoorlijn en A12-snelweg door, bereikten we het gemeentehuis van Maarn. Nog één straat en we liepen alweer in het bos. Begin mei is het jaargetijde dat de bomen en planten bezig zijn met het verkrijgen van hun nieuwe bladeren. En deze zien er nog zo mooi fris en jong groen uit.

We zetten als eerste koers naar Huize Maarn. Op een deel van dit grondgebied is een landgoedcamping, waar overheen het parkoers voerde. Nu zagen we er geen caravans. Maar een week tevoren, toen we het parkoers aan het opmeten waren, zagen we wel een aantal caravans staan. In dit gebied zagen we enige fel oranje gekleurde pijlen van de 10e Gerrit van Maarsseveen wandeltocht vanuit Doorn. Een eind verderop bereikten we het in 2003 beroemde geworden heideveldje van Maarn. Hier was het stilste plekje van Nederland. Op een bankje stond de tekst: "De Stilte der natuur heeft veel geluiden", Henriëtte Roland Holst.

We dwaalden verder door de bossen van Maarn en bereikten de Sandenburgerlaan. Deze kruisten we en bereikten nu het terrein waar afval vroeger werd gedumpt. Lange tijd had ik dit gebied gemeden. En met mij meerdere mensen, getuigen de deels begroeide zandwegen langs het terrein. Afval zagen we hier nu niet meer. Wel begroeide zandheuvels.

Verderop kruisten we de Wijkerweg. Hier kwam net een wat oudere man uit Maarn aanfietsen, die we herkenden als een trouw WS78-lid. Hij was op weg naar de 10<sup>e</sup> Gerrit van Maarsseveen wandeltocht te Doorn. Nu volgde nog een zandweg van ongeveer 1½ km. We liepen inmiddels al een tijdlang door de bossen van Landgoed Maarsbergen. Maarsbergen behoort namelijk tot de gemeente Maarn.

Daarop bereikten we de N226 (Maarsbergen-Leersum). En even verder het Leersumseveld. Bij een schuur van Staatsbosbeheer betraden we landgoed Breeveen, dat eigendom is van het Utrechts Landschap. Het landgoed Breeveen bestaat voor een groot deel uit heide. Midden in dit

gebied ontdekten we een kleine vennetje waar de route nu ook langs liep. Daarna bereikten we een fietspad langs een zandweg, dat we geruime tijd volgden. Normaal ben ik er geen voorstander van om de route, zoals deze keer, zo'n 1½ km over een fietspad te laten lopen. Maar hier valt het tocht wel mee omdat het door het fraaie natuurgebied Het Leersumse Veld liep.

Bovendien zijn er in dit gebied maar beperkte toegangshekken in dit met hekwerk afgesloten gebied. Het centrale gedeelte van dit gebied is van 15 maart t/m 15 juli afgesloten voor publiek. En 19 maart 2005 valt dus ook in deze periode. Maar er blijven voldoende mooie plekken over. Vlak voor de geplande soeppost wierpen we nog een blik op de plassen van het Leersumseveld.

Na de geplande soeppost dwaalden we een tijdlang door een meer zanderig- en heidegedeelte van het Leersumse Veld. Daarna zette we koers naar het Zuilensteinse Bos. We passeerden een parkeerplaats waar de start van een terreinfietsersparkoers was. Bij één van de twee piknikbanken hadden we een rustpauze en dronken en aten we wat. Daarna doorkruisten we het bosgebied rondom de Hoge Ginkel. Voor de derde achtereenvolgende keer dat we hier kwamen zagen we hier niemand. Vlak voor het kruisen met de Bergweg (van Leersum naar Overberg) bevonden we ons op het hoogste punt van de wandeling, namelijk 63 meter hoogte.

Nu volgden we trajecten over de Vlakke Berg. Aan het geblaf in de verte hoorden we, dat we in de buurt kwamen van een hondenpension. Over een soort Holleweg daalden we nu verder af naar het Dorp van Amerongen. Bij de bosrand aangekomen, liepen we niet rechtstreeks naar het centrum van Amerongen met daarbij de grote rust. We volgden eerst nog een tijd de bosrand langs de achterkant van huizen. We zagen hier talrijke grote huizen staan met verschillende bouwtype. Maar weldra kwam toch het moment dat we de bossen verlieten.

De gemeente Amerongen bestaat uit het dorp Amerongen, Overberg en een gedeelte van Elst. Het dorp is +/- 1000 jaar oud, beslaat een oppervlakte van 3040 ha en telt ruim 7200 inwoners. Amerongen heeft, naast het aantrekkelijke van wat de natuur en het landschap in en om het dorp te bieden hebben, een bebouwing welke zéér bezienswaardig is. Met name in het gedeelte ten zuiden van de Rijksweg N225 (het zgn. 'Oude Dorp') treft men een situatie aan zoals die eeuwen lang is geweest. Men kan er nog zeer oude boerenhuizen zien met kleine vensters, grote inrijdeuren en daken, half met dakpannen en half met stro gedekt. De sfeer van rust, welke uitgaat van de vele karakteristieke gebouwen, bepaalt voor een groot deel de waarde van het Amerongen van vandaag, men is er duidelijk in geslaagd het landelijk karakter te bewaren. Toch is het dorp geen slapend dorp geworden: Amerongen heeft een bloeiend verenigingsleven, enige schone industrie, een gezellige warenmarkt en prachtige sportvelden voor voetbal, korfbal, hockey en tennis.

Over De Kievit bereikten we de Rijksweg. Deze staken we over en door een paar dorpsstraten bereikten we de grote rust in Verenigingsgebouw De Waaier. Door het warme weer ( $\pm 20^\circ$ ) besloten we niet binnen te rusten, maar iets verder op het parkoers onder een grote oude boom, de Wilhelminaboom. Deze boom was hier in het jaar dat Wilhelmina koningin werd in 1898 geplant, vlak voor de St. Andrieskerk. Coos, die wel van een harinkje houdt, kon nu de verleiding weerstaan om geen haring te nemen bij de haringtent, die hier vlakbij stond. We zaten hier trouwens ook bij de dorpspomp.

De St. Andrieskerk met een grotendeels laatgotisch schip uit de 15e eeuw ligt aan De Hof, een schilderachtig plein dat omringd wordt door lindebomen. De 16e eeuwse toren is 48 meter hoog en is gebouwd naar het voorbeeld van de Dom van Utrecht. In het koor wapenborden en de graftombe van Goert van Reede van Amerongen en zijn vrouw Geertruid van Nijenrode, die van de verbondenheid met het kasteel getuigen. We sloegen voor een groot wit gebouw rechtsaf.

Het witgepleisterde 'Oranjestein' werd omstreeks 1881 als herenhuis gebouwd. Het werd vrij snel daarna een hotel. Vervolgens een bejaardenhuis, gevorderd door militairen, een herstellingsoord en nu is het een appartementencomplex. Dit gebouw heeft diverse wijzigingen ondergaan. Zo zijn bijv. de serres en de rechter vleugel later toegevoegd.

Verderop kwamen we bij de hoofdingang van kasteel Amerongen.



De kasteelheren van kasteel Amerongen hebben in het verleden een zeer belangrijke rol gespeeld bij de ontwikkeling

van het dorp en het landschap. De eerste kasteelheren waren vermoedelijk Heynric Borre ende Diederic zijn broeder. Het oude kasteel, een door grachten omgeven woontoren, hebben zij om strategische redenen doen tymmeren (1286) in de uiterwaarden. Het bood overzicht op de dijk, de belangrijke weg naar Wijk bij Duurstede en Holland. Tevens lag het kasteel op de lage gronden om de grachten van voldoende water te voorzien.

In 1672 was er oorlog tussen Frankrijk, Engeland, Keulen en Munster tegen de Nederlanden. In dat rampjaar was Amerongen door Duitse en Franse troepen bezet. Het oude kasteel werd in februari 1673 door de Fransen met hout vol gestapeld en uit wraak in brand gestoken. Amerongen leerde daarmee de schaduwzijde van de Zonnekoning (Lodewijk XIV) kennen.

In 1674 werd met de bouw van het huidige kasteel begonnen en deze werd met inbegrip van de binnenafwerking en verfraaiing in 1680 voltooid. Den Heer van Ginckel verbleef tijdens de bouw als diplomaat veelal in het buitenland. Zijn echtgenoot Margaretha Turnor nam tijdens zijn afwezigheid met ferme hand de zaken waar. De kasteelheer werd regelmatig met de stand van zaken op de hoogte gehouden en vond het kasteel seer manifick en fraay. Het statige kasteel heeft een dubbele toegangsbrug. Het kasteel is in de voorname classicistische stijl gebouwd. In deze periode werden eveneens de tuinmuur, de koetsierswoning en het koetshuis met stallen gebouwd. De aanbouw bij de laatste gebeurde in 1906/07. De oranjerie werd rond 1870 gebouwd in dezelfde stijl als het kasteel. Het speelhuysje werd begin 20ste eeuw gebouwd. Op het kasteelterrein liggen honden en een paard begraven. Tevens staan er vormbomen en er is een rosarium.

In de 19de eeuw vertoefden de eigenaren veelal in Engeland en verwaarloosden het huis. Vanaf 1876 werd het huis permanent bewoond door Godaard J. G. C. graaf van Aldenburg Bentinck (1857-1940) die met veel liefde het huis liet opknappen. De eet- en gobelinzaal werden bijv. volgens de 18e-eeuwse stijl ingericht. Hij vond het belangrijk om het oude karakter van het kasteel te bewaren. Sinds de laatste bewoners is er vrijwel niets veranderd aan de unieke verzameling van adellijke bezittingen die men in honderden jaren heeft bijeengebracht. De verschillende vertrekken zijn ingericht met antieke meubelen, schilderijen, portretten, wapens, zilver, aardewerk en wandtapijten.

Door een paar rustige straten vervolgden we ons parkoers en weldra verlieten we Amerongen weer. We passeerden kasteel Zuylestein.

Kasteel Zuylestein werd in het begin van de 14e eeuw gebouwd. In maart 1945 werd het kasteel door een verdwaalde geallieerde bom volledig vernield.

Daarop zetten we koers naar een bosgebied, waarbij we twee keer vlak achterelkaar een draadhek passeerden. We kruisten een wit/rode markering van de Heuvelrugroute. Tegenwoordig heet dit pad het Trekvogelpad. Na een smal bruggetje kregen we een fraai uitzicht op weilanden en boerderijen voor Leersum met de daar achterliggende bossen.

We staken de N225 (Leersum-Amerongen) over en volgden nu een bosrand. Hierbij hadden we uitzicht op het oostelijke deel van Leersum. We zagen hier geel/blauwe markeringen van het 48 km lange Stichtse Dorpenpad, dat loopt van Driebergen naar Rhenen. Opnieuw betraden we het Zuilensteinse Bos. Op een bankje bij Hoog Leersum hoorden we het geluid van de naburige tennisbaan. Ook hoorden we het geschreeuw en gekrijs van kinderen. Het geluid kwam uit de richting van het

zwembad van Leersum (het Bosbad). Maar we dachten dat het buitenzwembad nog niet open was.

Opnieuw zetten we koers naar het heide- en zandgedeelte van het Leersumseveld. Hier volgden we enige tijd de geel rode markering van het Utrechtoppad. Uiteindelijk kwamen we bij de geplande koffiepost uit. Er was hier ook een minicamping waar wel 25 caravans stonden. Spoedig daarna bereikten we de Leersumse plassen.

Opeens hoorden we twee enorme harde knallen die ons verontrustten. Maar er gebeurde verder niets bijzonder. Later lasen we in de krant wat er aan de hand was, zie het volgende bericht uit het Utrechts Nieuwsblad van maandag 3 mei 2004: *Straaljagers 'knallen' bij achtervolging.*

*Twee enorme knallen hebben zaterdagmiddag rond twee uur inwoners tussen Utrecht en Apeldoorn opgeschrikt. Twee straaljagers gingen 'explosief' hard door de geluidsbarrière.*

*Ze waren op jacht naar een onbekend vliegtuig. De F-16's waren opgestegen in Leeuwarden, nadat een Boeing 737 het Nederlandse luchtruim was binnengevlogen. De piloten van het vliegtuig hielden zich daarbij niet aan de luchtruimverkeersregels. Contact maken met het vliegtuig bleek onmogelijk, zegt Jos van der Leij, Luchtmachtvoorlichter van het ministerie van defensie. Daarop werd besloten een 'quick reaction alert' uit te voeren. Het ministerie beaamt dat niet uitgesloten werd dat het vliegtuig 'kwade bedoelingen' had. "Een vergelijking met 11 september valt te maken, want ook toen hielden vliegtuigen zich niet aan de regels zoals die in de lucht gelden."*

*De straaljagers vlogen ruim duizend kilometer per uur om zo snel mogelijk contact te krijgen met de vliegers van de Boeing. Volgens het ministerie moesten de straaljagers in het uiterste geval het vliegtuig uitschakelen. „Het gaat om de verdediging van ons luchtruim.” Toen de F-16's de Boeing naderden, bleek dat de bestuurders van het vliegtuig niet op de juiste radiofrequentie zaten. De Boeing 737 werd boven de Veluwe op een hoogte van 7,5 kilometer door de F16's onderschept, geïdentificeerd en verder begeleid tot de Belgische grens. Op het moment dat de straaljagers door de geluidsbarrière gingen, produceerden ze twee enorme knallen. Dat leverde een stortregen aan verontruste telefoontjes op bij de politie in Utrecht, Amersfoort, Baarn en De Bilt. Volgens het ministerie van defensie is het niet gebruikelijk om in het weekeinde met straaljagers te vliegen. Ook als straaljagers door de week vliegen*

*gaan zij - boven land - niet door de geluidsbarrière. „Boven zee komt het wel af en toe voor.”*

We liepen hier, bij de Leersumse Plassen, even op de gemeentegrens met Woudenberg, maar verder dan dat kwamen we Woudenberg niet in. Bij een vogelhutje hadden we een rust en konden de vogels bespieden.

Nu zetten we koers naar Valkenheide. Op dit terrein worden moeilijk opvoed-

bare kinderen begeleid. Maar zaterdags merk of zie je daar niets van. We staken de N226 (Leersum-Maarsbergen) over en zetten nu aan voor een laatste klim. Van  $\pm 7$  meter stegen we naar  $\pm 38$  meter hoogte. Op het laatste heuveltje op de top staat een kleine oude begraafplaats.

*Op deze oude familiebegraafplaats liggen één grote en drie kleine grafstenen. Op enige daarvan stond de naam van Beaufort. Om de grafstenen was een smeedijzeren hek geplaatst.*

Door de bossen van Landgoed Maarsbergen, waar nu opvallend veel vliegen en muggen ons bestookten, liepen we om kasteel Maarsbergen heen. Van het kasteel vingen we zelfs geen glimp van op. Daarop werd nog de geplande fruitpost bereikt. Deze was gelegen in een schuur bij een boerderij met fraai geschilderde luiken.

We volgden nu een km de Buurtsteeg, een zandweg met naastgelegen fietspad door bossen. We sloegen nog een keer af en liepen verderop enige malen langs een bosrand met uitzicht op weilanden. Evenals de laatste keer verliep de route de laatste km hetzelfde als afgelopen jaar. Daarbij kwamen we langs een huis waar in de tuin een bord stond met de tekst "Ws-ers, proficiat". Spoedig daarop werd de finish bereikt. De totale afstand bedroeg 41 km.



## La Roche-en-Ardenne

### Door: Ad van Asten

De tweede clubreis van dit seizoen belooft weer een echte Ardense wandeling te worden. Omdat de startplaats niet direct aan 'de weg naar de zon' ligt, kost het wel een paar uurtjes zitten voordat Jan en Frans (namens de Fa van Hoof, St.-Oedenrode sinds 1921) ons via alle mogelijke heuvelpaadjes op de bestemde plek middenin de Ardennen kunnen afzetten. Toon verwelkomt ons en van Jan Hendrix krijgen we de wandelpapieren.

We starten in Hotton, een plaatsje in de provincie Luxemburg: Hotton is een vakantiestadje gelegen aan de befaamde rivier de Ourthe. Op onze route van vandaag zullen we op korte afstand de toegang tot de grotten passeren. Deze grotten zijn bij toeval ontdekt door een postbode die hier in 1958 op vakantie was. Deze zogenaamde grotten van '1001 Nacht' hebben geen natuurlijke ingang, maar zijn bereikbaar via een trap van 184 treden. Omdat wij de bus van 17.15 uur moeten halen, loont het niet om even in de diepte af te dalen en het kleurrijke druipsteen te bewonderen dat daar al zo'n half miljard jaren 'alle zwaartekracht tartend' hangt te pronken.

Het geluk is een beetje met ons, want al meteen lopen we zo'n halve kilometer verkeerd. Ik zeg 'gelukkig' omdat Toon ons vooraf schriftelijk heeft bevestigd dat het 'onmogelijk is' om de route verkeerd te lopen. Wij bleken dus niet op de juiste route te zitten, want daarvoor hadden we meteen na het uitstappen rechtsaf moeten gaan en dat stond er niet bij, want de bus stopte voor 'het verkeerde café', die had namelijk bij Simon voor de deur moeten staan, maar die stond nu bij de bus! Je moet maar eens meegaan om het allemaal te snappen.

We beginnen opnieuw en slaan een straatje in dat al direct adembenemend is, een voorschotje op het rotspadje dat ons even later de stad uit voert.. Rechts van ons ligt een Brits oorlogskerkhof, waar 666 militairen begraven liggen van het 30° Britse legercorps en de Royal Air Force. Zij sneuvelden tijdens een hevige slag die hier op 5 januari 1945 woedde.

In het open gebied dat dan volgt zien we kale rotswanden voor ons opdoemen en de jongens glunderen al: daar gaan we dadelijk tegenop! Bijtijds realiseer ik me dat we vorig jaar onder die rotsen doorliepen toen we vanaf de andere zijde Hotton binnen kwamen. Deze rotswanden liggen dus aan de overzijde van de rivier en wij gaan nu rechtsaf richting de steengroeve en de voornoemde grotten van '1001 Nacht'.

De bewoonde wereld bestaat in deze omgeving vooral uit voorzieningen voor toeristen zoals het verhuren van kajaks en mountainbikes.



Even later nemen wij een kijkje bij het kasteel van Héblon en merken dan al snel dat er geen geschikte uitweg is naar de overkant van de rivier, dus wandelen we terug naar de drukke verkeersweg om een eindje verderop wel de goeie afslag te nemen.

Nu we zodoende weer tegenover het kasteel uitkomen, lijkt het imposanter; alleen het betonnen bruggetje dat hier over een slootje ligt stelt ons wel teleur. We wandelen vervolgens over een smal graspad tussen weilanden door en bereiken een mooi gerestaureerd pleintje waar ook een molen staat die dateert uit 1737.

Bij Werpín kabbelt de Ourthe rustig verder alsof de rivier hier weet dat het kitscherige beeld van de Heilige Maagd toch alle aandacht krijgt. Het is inderdaad een kolossaal 'geval', dat meer afschrikt dan de bedoelde devotie op roept! Meer tot de verbeelding spreekt het 'chateau-fermé', dat we even tevoren zijn gepasseerd.

Onze wandeling begint nu pas echt Ardens te worden. We gaan een heuvel op, deze beboste helling is tevens een geschikt moment om even tot onszelf te komen. Boven dwalen we wat rond tot we in een gehucht komen, dat naast een paar grauwe huisjes ook een kapel heeft. Het wordt nu echt klimmen en dalen, maar wel opvallend: steeds over 'sympathieke' asfaltpadjes!

Aan het einde van weer zo'n leuk straatje 'verdwalen' we plotseling in het struikgewas. Hoewel de markering duidelijk aangeeft dat we naar links moeten, is alle zoekwerk hierna tevergeefs! De gebroeders Jo en Frans komen ons vergezellen en dan is het zo 'geklaard'. We kijken te goed: links is hier rechts, maar niet echt, en dat punt stond n.b. in onze

instructiebrief! Een nadeel van dubbele markering op een eenzijdig beschreven route,

We dalen af in de idyllische vallei van de Isabelle. Daarna volgt weer een klim om uit het dal te komen en dan bereiken we na enige tijd Beffe: het plaatsje waar eerder vandaag onze tweede groep aan de wandeling begon.



Rondom Beffe heeft het Ardennen Offensief zich in de winter van 1944/45 sterk geconcentreerd. In het dorp staat een Sherman-tank van het 771° Amerikaanse bataljon, als 'No more war-monument'.

Over een flinke afstand gaat de route nu min of meer in een dalende lijn over ondermeer een graspad, dat veel weg heeft van een karrenspoor, maar wel met prachtig uitzicht op de vallei.

Ergens vind ik een beschrijving over een pad dat vanuit Beffe, via een brug over de Ourthe naar een bijzonder natuurrijk plekje leidt. Het zou daar ontstaan zijn door het afdammen van de Ourthe ten gunste van een vroegere watermolen. Dat 'avontuurlijke' paadje gaat dan verder langs de Ourthe en vraagt wat klimwerk en handig balanceren op oeverkeien en komt na 2 km weer op de GR-57, die wij vandaag volgen.

We passeren 'Village Bois d'Arlogne', genoemd naar het bos dat nu rechts van ons ingeklemd ligt tussen het vakantiedorp en het avontuurlijk pad langs de Ourthe.

Via een steil dalend asfaltpad komen we uiteindelijk bij de



Ourthebrug in Marcourt. We krijgen een prachtig panorama te zien over het dorpje Marcouray met recht voor ons de hoog oprijzende pelgrimsberg Montaigu. Aan de voet van de helling ligt een gastvrije herberg waar we even tot onszelf kunnen

komen onder het genot van een kopje koffie en voor een paar metgezellen zelfs een spiegeleitje! Omdat we 'Coby-met'



meestal in een rusthouding treffen, kan ik nu melden dat 'ze' hier 'recreatief arriveren'.

Nog even een paar feiten over het plaatje Marcourt: het plaatsje bestond al in de Romeinse tijd en was in de 11<sup>e</sup> eeuw zelfs hoofdplaats van het graafschap Montaigu-en-Ardenne. En, we houden het maar even voor waar: één van De Vier Heemskinderen werd hier geboren. Men twijfelt nog of het hier een 'kind' betreft uit Dinant, Aalst, Dondermonde of Geldrop?

Opgewekt beginnen we aan de steile pelgrimage naar de top van de Montaigu. Ik schat dat we op 1 km ongeveer 200 meter stijgen over een 'redelijk' begaanbaar pad met een snelheid die

Om aan het eindpunt van onze wandeling voor vandaag te komen, ligt nog een ferm stijgend rotspad op ons te wachten, maar juist op het moment dat je denkt: nou is het genoeg, bereiken we de rustpost en worden we beloond met een traditionele beker soep. Omdat de 'waarschuwingstijd' inmiddels ook is verstreken, mogen we met de bussen mee naar La Roche-en-Ardenne waar nog een 'eveneens' traditioneel afzakkertje volgt.

Iedereen is voldaan en met slechts een halfuurtje over tijd zwaaien we plezierig naar elkaar en bereiken de weg vanaf de zon aanmerkelijk eerder dan vanmorgen richting de zon.

Tot een volgend weerzien op 19 juni: GR 56 van Bonnerue naar Gouvvy.

niet in 'knopen' te meten is, laat staan in meters per seconden. U begrijpt dat we het halen en 'boven' worden beloond met een panorama over 'beneden' om van te smullen.

Ofschoon het vandaag geen 'speciale' vereringsdag is van de heilige Theobald zit zijn kapel en de directe omgeving ervan stampvol met vereerders van de kluizenaar die hier in de eerste helft van de 17<sup>e</sup> eeuw heeft geleefd.

De devotiekapel, die is gebouwd aan de voormalige kluizenaarswoning, staat op de grondvesten van een kasteel dat in de 15<sup>e</sup> eeuw werd verwoest. Voor ons is het een aangewezen plaats om even op adem te komen en ondertussen te genieten van het uitzicht dat we vanaf deze plek op de Montaigu over de wijde omgeving krijgen aangeboden. De Ourthe kronkelt in prachtige meanders aan onze voeten, je moet wel even de durf hebben om over de rand te kijken!

Het pelgrimspad gaat nog even verder omhoog om dan in een geleidelijke afdaling via een breed bospad weer in 'een open wereld' terecht te komen.

Omdat we nog steeds op hoogte wandelen, is het uitzicht over de gehuchtjes en glooiende akkers en weilanden, veelal in afwisseling met diverse groene schakering van struikgewas, gele koolzaadvelden en fel witte meidoornhagen. Miquel ontdekt voor ons in de blauwe lucht diverse paragliders en op een van gindse heuvelen ontwaart Enrico de schittering van het zonlicht op 2 geelgroene autobussen: de onze!

Nog even gaat het heuvelopwaarts om dan via een ongelijk karrenspoor bij een bos uit te komen. Abrupt zet daar, in een haaks bochtje de afdaling in over een smal pad met veel steenslag en we merken nog een smal beekje op dat met ons mee gaat tot we weer bijna op de 'begane' grond zijn.



Voor u gelezen: OLAT EN WSV MILIEU 2000 'OP DE UITNODIGING'

*Op zaterdag 27 maart werd het bestuur van wsv Milieu 2000 Lommel uitgenodigd 'In den Bockenryder' op het landgoed 'De Utrecht' in De Mierden. Het schitterende landgoed met prachtige bossen en vennen was een echte parel om eens bij te praten en plannen te smeden voor de toekomst.*

*Op enkele uitzonderingen na waren ze er allemaal. Na een korte wandeling onder leiding van Ad Verbakel werd een kleine maaltijd genuttigd en tot laat in de namiddag gekletst over verleden en toekomst.*

*Dit stukje vriendschap en toewijding versterkt alleen maar de banden die beide clubs na 13 jaar samenwerking nauw aanspannen. Zelden treffen clubverantwoordelijken mekaar in zo'n ongedwongen sfeer.*

*Hartelijk dank aan Marinus en zijn staf.*

*'Rendez-vous op de 13<sup>de</sup> Grenzeloze Tocht van 28 december 2004.*